

Adventes Vēstis

2013. gada decembris, #12 (214)

Vienoti Kristus
cerībā

SIEVIEŠU
KALPOŠANAS
LOMA UN
IZAICINĀJUMI

T. VILSONS:
"ČETRAS
BAŽAS PAR
BAZNĪCU"

ORDINĀCIJA –
GRŪTA
IZŠĶIRŠANĀS

VIENPADSMIT
JAUNAS
ZVAIGZNES

MĀCĪTĀJA
G. BUKALDERA
SVĒTRUNA

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	8
Tēma	12
Vārds mācītājam	16
Ģimene	18
Bērniem	20
Liecība	22

Miers nemiera laikā

Atskatoties uz aizvadīto 2013. gadu, var teikt, ka tas bija notikumiem bagāts, dažādu piedzīvojumu pilns un uz pārdomām vērsts.

Katram no mums neapšaubāmi bijuši lielāka vai mazāka mēroga piedzīvojumi ar Dievu, pārdomas par notiekošo draudzē un mūsu katra līdzdalību tajā. Varētu teikt, ka bija daudz jauku notikumu, bet vistraģiskākā bija nelaime Zolitūdē, kad 21. novembrī īsā brīdī dzīvību zaudēja 54 cilvēki, bet vairāki desmiti tika ievainoti.

Daudzus simtus šī milzīgā mēroga nelaime skāra personīgi, bet visi pārējie mēs gan šeit Latvijā, gan visā pasaulē sērojām līdzī. Mana draudzene Alīna, kura jau vairākus gadus dzīvo Vācijā un, var teikt, šobrīd „labi iekārtojies”,

rakstīja, ka nespēj skatīties ziņas un rast mieru, domājot un jūtot līdzī visiem cietušajiem Rīgā.

Vecajā Derībā, kad no dzīves aizgāja kāds vadonis, tautai bija vairāku nedēļu sāras. Bet tad bija jādzīvo tālāk, jāiekaro apsoltā zeme, jādara savi darbi utt. Mums arī jādzīvo tālāk, īpaši atceroties, ka palika ģimenes, bērni, kuru dzīve uz visiem laikiem ir mainījusies, zaudējot vecākus un tuviniekus, radus un draugus. Vai mēs varam būt noderīgi viņiem, visai sabiedrībai, nest Dieva gaismu?

Tomēr ir Ziemassvētku laiks, kad mēs atceramies Bētleme notikumus un Kristu – bērniņu, šķietami nevarīgu un neaizsargātu. Bet tieši Viņam par godu slavas vārdus teica debespulku draudze: „Gods Dievam augstībā un miers virs zemes cilvēkiem, pie kā viņam labs prāts.” (Lk.2:14) Jo Viņš ir mūsu cerība, mūsu drošs patvērums, mūsu iespēja rast mieru nemiera laikā un dalīties ar citiem tajā.

Lai Dievs jūs visus bagātīgi svētī!

*Tatjana Tomsone,
AV galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Māriete LIPSKA
Valda REĶE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība, izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietojumu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Piederēt Kristus

Katru dienu mūs sasniedz informācija par teroristu uzbrukumus, ceļu satiksmes negadījumus, aviokatastrofās, viesuļvētrās un citās nelaimēs cietušajiem un bojā gājušajiem cilvēkiem. Mēs esam pie tā visa it kā jau pieraduši. Mūsu uzmanība saasinās vienīgi gadījumos, kad upuru skaits ir lielāks nekā parasti. Turklāt pārsvārā šie notikumi norisinās kaut kur tālu, tālu un mūsu ikdienas dzīves ritmu pārāk neskar un neiespaido. Bet 2013. gada 21. novembris (gluži kā 2001. gada 11. septembris ASV) mūsu valsti, tās vadītājus un sabiedrību kopumā satricināja, šķiet, līdz pašiem pamatiem. Izgaisa arī ilūzijas par šķietamo drošību un līdz ar to arī atziņa – „Cik labi, ka tas viss mūs neskar!”

Liekas, kopā ar lielveikala „mūriem” sabruka arī aizspriedumu barjeras, un cilvēkos pamodās patiesa, dziļa līdzjūtība un nesavtīga vēlme palīdzēt. Un atkal no jauna mēs sapratām, ka kristīgās vērtības ir pašas svarīgākās jebkurā laikā, valstī, kultūrā un sabiedrībā.

Ar dziļām skumjām un līdzjūtību par notikušo traģēdiju, adventistu draudzēs visā Latvijā notika aizlūgšanas par cietušajiem un traģiskajos notikumos bojā gājušo cilvēku tuviniekiem. Daudziem vēl ilgstoši būs nepieciešama palīdzība, tāpēc turpināsim gan lūgt, un meklēsim arī iespējas palīdzēt praktiski.

Neaizmirsīsim Kristus vārdus: „Patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.” (Mateja 25:40)

Novembra vidū Melnkalnē notika Transeiropas divīzijas rīkots seminārs par to, kā palīdzēt cilvēkiem atrast ceļu pie Kristus mūsdienu sekulārajā sabiedrībā. Lūk, dažas atziņas no šī semināra:

Kāda ir mūsdienu realitāte?

- Cilvēki jūtas vientuļi, un sabiedrības piedāvātie modeļi neapmierina cilvēku vajadzības pēc īstām lietām.
- Cilvēkus mulsina visatļautība jeb dzīve bez ierobežojumiem.
- Cilvēki meklē iedrošinājumu, savstarpējās mīlestības atmosfēru, garīgu kopību un patiesas vērtības.

Ko mēs kā draudze un katrs personīgi varam piedāvāt šajā situācijā?

- Mēs neesam vieni pasaules problēmu priekšā, svarīgākā persona ir Jēzus Kristus, kurš jau ir nodrošinājis Svētā Gara un eņģeļu klātbūtni.
- Atrodi laiku labdarībai, sarunām ar cilvēkiem, kopējām lūgšanām un Dieva Vārdam.
- Mums nav jāklūst par gudriem grēciniekiem, bet glābtiem grēciniekiem, kuri dzīvo un darbojas citu labā. Cilvēki tevi iepazīst tikai tad, kad tu esi sācis rūpēties par viņiem (Tabita, Pētris, Kornēlijs u.c.).
- Kad Evaņģēlijs kļūst redzams, cilvēki to pieņem.

Sanāksmē piedalījās arī Ģenerālkonferences prezidents Teds Vilsons. Savas uzrunas noslēgumā viņš sacīja: „Pasaule brūk, cilvēki ir nobijušies. Viņiem ir nepieciešama patiesa un autentiska informācija, kuru iespējams atrast vienīgi Bībelē. Vissvarīgākais ir Dieva vārds, jo tas svēto cilvēkus. Mums jālūdz pēc apsoltā Svētā Gara spēka un īpašas Dieva vadības!”

Arī es novēlu mums visiem patiesas un dziļas slāpes pēc Dieva Gara klātbūtnes mūsu dzīvē! Lai tā ir mūsu ikdienas lūgšana! Mēs esam šeit, lai atklātu cilvēkiem apbrīnojamās Kristus mīlestības pievilcību un skaistumu. Ziemassvētku laiks ir vispiemērotākais, lai dāvātu smaidu, dažus iedrošinošus vārdus un Kristus mīlestības siltumu ikvienam cilvēkam, kuru sastapsim.

„Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība, un svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!” (2.Korintiešiem 13:13)

Gaidāmie pasākumi

8.-18. janvāris

Desmit lūgšanu dienas. Vairāk informācijas www.TenDaysofPrayer.org

16. februāris

Seminārs sieviešu kalpošanas nodaļu vadītājām un interesentēm, Baznīcas ielā 12a, pl.10:00

Sludinājumi

- Pārdod kapitālu ziemas māju Ķeguma pilsētā, netālu no mototrases „Zelta Zirgs”, zeme 1200 kv.m., savs ūdens urbums, ir iekopts dārzs, centrālapkure utt., iespējams uzbūvēt saimniecības māju, iespējams barters, cena 35 000 Ls, tālr.27707079, 22063718.
- Pārdod dzīvokli Mārupes ielā 47, 2 stāvs, pēc remonta, plastikāta logi, jauni ūdens skaitītāji, jauns elektriskais skaitītājs. Ļoti labā tehniskā stāvoklī, dzelzs durvis, jauni ūdens skaitītāji, labi kaimiņi, gar logiem tek Mārupīte, netālu Māras dīķis, netālu atrodas Āgenskalna tirgus, 29. kv.m., visas labierīcības, cena 25000 eiro, iespējama maiņa, tālr. 22063718, 27707079.
- Pārdodu vienistabas dzīvokli pie Māras dīķa, Mārupes ielā 47, 2.stāvs, 30 kv.m., mazi komunālie maksājumi, ziemā ap 60Ls, izremontēts, ar visām ērtībām, plastikāta logi. Cena 23'000 eiro. Iespējams barters vai maiņa. Tālr. 22063718.

Kalpošana: Bauska – Liepāja

1Kor. 13:1 – „Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm un man nebūtu mīlestības, tad es būtu kā skanošs varš vai šķindošs zvārgulis.”

Ar šiem Bībeles vārdiem, kurus mēdz dēvēt par himnu kristīgajai mīlestībai, savu svētrunu 16. novembra sabbatā, Latvijas valsts 95. dzimšanas dienas priekšvakarā, iesāka Līvija Baltrušaita – ļoti dārgs un mīļš ciemiņš Adventistu Bauskas draudzē, jo tepat vien izaugusi, aktīvi darbojusies, bet kopš septembra kalpo kā Septītās dienas adventistu Liepājas un Priekules draudzes mācītāja.

Pēc sirsnīgiem draudzes apsveikuma vārdiem Līvija mums līdzdalīja savu svētrunu, kura lika aizdomāties par patriotismu kā mīlestības stūrakmeni draudzēs, kas norāda mūsu piederību Debesīm.

Jaunā mācītāja uzrunāja Bauskas draudzi ar vārdiem: „Kas mēs esam? Kur ir mūsu saknes? Vai mēs esam savas jaunās piederības Kristum patrioti? Kāds ir mūsu patriotisms kā Dieva bērniem?”

Savā svētrunā viņa uzsvēra, ka mīlestība, ko Kristus savā laikā parādīja, nebija tukša runāšana, bet ļoti spēcīga darbība, lai mēs spētu pieņemt tos, kurus nesaprotam, kuri mums šķiet grēcinieki.

Dziļāk par to lika aizdomāties tieši mums katram adresētie jautājumi: „Kā tu varētu mainīties, saprotot, ka tiec patiesi mīlēts? Kādos veidos mēs varam kalpot tiem, kuri nav draudzē? Kādi ir veidi, kā jūties mīlēts? Vai varam parādīt neliekuļotu mīlestību dažādiem satiktiem cilvēkiem?”

Līvija aicināja mūs katru pašu pajautāt tieši sev: „Vai mēs esam tādi patrioti, ka mūsu patriotisms dod godu Dievam? Kāda ir draudzes kopības nozīme un jēga?”

Atbilde rodama Pāvila vēstulēs, kurās viņš raksta, ka vēlas redzēt katru ticīgo gudru, ziņošu un mīlošu. Draudze ir aicināta būt ģimene, būt mīlestībā. Un viens no lūgumiem, ko Pāvils izsaka – lai taptu darīts

stiprs mūsu iekšējais cilvēks. Un arī mēs esam aicināti stiprināt viens otra garīgo cilvēku. Būt drosmīgam un lūgt par draudzi ir izaicinājums.

Īpaši stiprinoši bija Līvijas teiktie Gerija Čepmena vārdi: „Zinot patiesību par savu vājumu, mēs varam iegūt milzīgu brīvību.”

Svētrunā tika izteikts aicinājums Bauskas draudzei: „Dievs vēlas, lai Viņa Mīlestība tiktu izteikta caur mums.”

Ļoti vērtīgs Līvijas Baltrušaites aicinājums visai Bauskas draudzei: „Kad mēs esam Dieva pusē, mums jāaizmirst negatīvās emocijas, kad sastopamies ar tiem, kuri mums šķiet bezdievji. Ticēt, darīt, iesakņoties, atzīt un zināt, ka mūsu piederība ir Debesīs – tāds ir patriotisms, ka Viņa vārdi ir ierakstīti mūsu sirdīs. Bauskas draudze, esiet patrioti!”

Pēc svētrunas Līvija mums rādīja fotogrāfijas uz ekrāna un stāstīja par pirmajiem iespaidiem jaunajā darba vietā. Ciemošanās noslēdzās ar sadraudzību pie kopīga mielasta galda, kur katrs draudzes loceklis varēja uzdot Līvijai viņu interesējošos jautājumus.

Visas draudzes vārdā sūtam Līvijai un Liepājas draudzei mīļus sveicienus un vēlam Dieva vadību turpmākajā kalpošanā Liepājā!

Paldies Tev, Līvija!

*Daina Jurēvica
Bauskas draudzē*

■ Pateicība no cietuma

15. septembrī Dievs bija dāvājis brīnišķīgu, saulainu rītu. Arī Jelgavas cietumā, kur tika rīkotas kristības un jaunu dzīvi ar Dievu apņēmas turpināt 12 puisi. Slava Dievam!

Par to, cik no šiem jaunajiem brāļiem patiesi sāks savu dzīvi, veltot to Dievam un darbam Viņa druvā, es nespriedīšu, bet, paliekot lūgšanās par jaunajiem brāļiem, uz ko aicinu arī katru no jums, es ticu, ka Dievs paveiks iesākto.

Es vēlos izteikti lielu pateicību visiem tiem cilvēkiem, brāļiem un māsām, bez kuru atbalsta un līdzdalības nekas tik patiesi brīnišķīgs nevarētu notikt. Kristības cietumā ir visjaukākais, ko šeit pēc savas personīgās sastapšanās ar Jēzu grēcinieks var piedzīvot. Izdarīt dzīves svarīgāko izvēli, ar ko un kur viņš pavadīs mūžību.

Vispirms es vēlos pateikties Dievam, ka Viņa Gars ir dzīvs arī cietumā. Tāpat droši vien paldies cietuma vadībai par iespēju rīkoto šo brīnišķīgo pasākumu. Īpašs paldies Adventistu baznīcai par to, ka atbalsta daudzējādā ziņā cietumu kalpošanu. Visbeidzot paldies adventistu jauktajam korim „Adventus”, arī tiem brāļiem un māsām, kas gatavojās būt klātienē kristībās, bet diemžēl tik daudz cilvēku nevarēja tikt cietumā. Paldies mācītājam A. Āriņam, ka lai gan ir aizņemts, viņš bija šeit un darīja to, ko Jēzus ir pavēlējis. Paldies mīļajam brālim, kas nu jau otro gadu desmitu turpina sēt labo sēklu un atvest puīšus pie Dieva – paldies tev, Rihard! Protams, arī īpaši pateicos cietuma kapelānam, mīļajam brālim Jānim Tautvaitim par viņa nenovērtējamo kalpošanu. Un visbeidzot mūsu vietējam muzikantam Arvim Porukam par viņa kalpošanu.

Vēlos visus mūs stiprināt ar vārdiem: „Ja kāds jūs dzirdinās tik ar kausu auksta ūdens, tāpēc ka jūs Kristum piederat, patiesi es jums saku – tam viņa alga nezudīs!” (Marka 9:41)

*Savienības draudzes brālis Vairis
(Jelgavas cietumā)*

■ Brīnums cietumā

Savā dzīvē esmu daudz grēkojis, tāpēc vairākkārt esmu nokļuvis cietumā. Biju daudz dzirdējis arī par ticību un Dievu, tomēr nepievērsu tam uzmanību. Vairākkārt esmu saskāries arī ar to, ka konfesiju pārstāvji praktiski uzspiež savu ticību, tāpēc baidījies. Līdz brīdim, kad satiku brīvprātīgo cietuma kapelānu Rihardu Krieviņu. Viņš ne tikai man neuzspieda, bet pat nepiedāvāja mācīties Dieva Vārdu. Līdz brīdim, kad pats izrādīju interesi par Dievu, mēs vienkārši runājām. Savās sarunās ar mani Rihards bieži pieminēja Dievu un Dieva brīnumus, kurus ir piedzīvojis pats. Tā kā atrodos cietumā, kur ir jāievēro savi noteikumi, tad mūsu sarunas bija īsas un varēja notikt tikai reizi nedēļā. Un tomēr mani ieinteresēja Dieva Vārds un ticība. Tāpēc katru nedēļu sāku ar nepacietību gaidīt Riharda atnākšanu.

Izteicu vēlmi iepazīties ar Dieva Vārdu, un man tika piedāvāti neklātienē semināri. Tajos piedalījies ar interesi un prieku.

Tad, kad pabeidzu seminārus, Rihards man piedāvāja kristīties. Ilgu laiku par to domāju, jo nebiju pārliecināts, ka manus neskaitāmos grēkus Dievs piedos. Kaut arī šaubu māks, es piekritu savu dzīvi nodot Dieva vadībai, kļūstot par Kristus mācekli, un piederēt kristiešu draudzei. Tādēļ uz manas personīgās ticības pamata lūdzu kristīt mani ar ūdeni Dieva Tēva, Dieva Dēla un Svētā Gara vārdā. Tika noteikts kristību datums – 15. septembris.

Kristību rītā izejot ārā, nobijos, jo bija samērā vēsi. Kad sāka ierasties cilvēki, kuri bija izteikuši vēlmi piedalīties kristībās, biju jauki pārsteigts. Visi nāca smaidīgi, priecīgi. Es pat teiktu – laimīgi. Tie bija kora dziedātāji. Paskatoties uz viņiem, šķita, ka tā ir parasta ikdienas nevis viņi ieradušies cietumā. Esmu patiesi un no sirds pateicīgs viņiem par to, ka ieradās uz kristībām un sniedza savu atbalstu ar savu klātbūtni un Dieva vārdu slavinošām dziesmām. Kļuva siltāks un laiks

saulaināks, lai gan ārā nebija pat plus 10 grādu. Arī ūdens, kurš šķita auksts pirms kristīšanās, tobrīd bija kļuvis jau silts.

Kāpjot ārā no ūdens, sapratu, ka grēki man ir piedoti un Dievs ir sniedzis man savu žēlastību un roku.

Esmu sapratis, ka nu ir pienācis tas brīdis dzīvē, kad nedrīkstu atlaist Dieva roku. Kā aicinājumu saskatu nepieciešamību staigāt ar Dievu. Saprotu, tā ir mana vienīgā iespēja. Jo manis piedzīvotais ir patiešām brīnums. Vēlos pateikt, ka esmu pateicīgs visiem, kuri piedalījās šajās brīnumainajās kristībās.

Tā kā brālis Rihards nevar nākt pie manis biežāk kā reizi nedēļā, arī tad tikai apmēram 20 minūtes, bet manī ir vēlme uzzināt vairāk par Dievu un pašu konfesiju, kurā esmu kristīts, tad vēršos pie māsām un brāļiem, lūdzot dalīties ar savām zināšanām un piedzīvotajiem brīnumiem.

Tā kā atrodos cietumā, tad sazināšanās iespējama tikai ar vēstuļu palīdzību. Rakstīt var: Gunāram Pētersonam, Palīdzības ielā 3 8/309, Jelgava, LV-3001. Lūgums pievienot vēstulei arī aploksni ar pastmarku, lai varu atbildēt un arī uzdot jautājumus. Lai Dievs stāv jums visiem klāt!

Gunārs

TRAGĒDIJA ZOLITŪDĒ

Mūsu un apkārtējo cilvēku dzīve var mainīties vienā brīdī, kā tas notika 21. novembrī pirms sešiem vakarā Zolitūdē. Ir cilvēks, un viņa vienā brīdī nav. Ir celtnē, materiālas vērtības – un tas viss vienā brīdī sabrūk, pazūd, paliek nesvarīgs.

Redzot cietušo tuviniekus sejas, rodas visdziļākā līdzjūtība. Redzētais televizoru ekrānos ļoti daudziem Latvijā lika domāt, kā mēs varam šiem cilvēkiem būt noderīgi. Bērni ir zaudējuši vecākus, vīri sievas, daudziem tur palika kolēģi un draugi. Bet ir jādzīvo tālāk.

Ko gan mēs spējam šādā brīdī palīdzēt? Zinām, ka daudzos dievnamos, arī adventistu draudzēs tajā sabatā pēc traģēdijas notika īpaši aizlūgumi. Bija draudzes, kur tika pieminēti konkrēti cilvēki: ugunsdzēsēji, cietušie, viņu tuvinieki, kaimiņi un draugi. Varam būt mierināti ar to, ka neviens no mūsu draudzes locekļiem nav cietis. Tomēr arī dažiem mūsu brāļiem un māsām tur gāja bojā draugi un paziņas.

Šeit ir dažu mūsu lasītāju pārdomas pēc notikušās traģēdijas.

Neatvērtais veikals

Mēs dzīvojam tieši aiz Zolitūdes Maximas. Katru vakaru pēc darba ceļš ved caur šo veikalu gan man pašai, gan maniem bērniem. Mans dēls parasti plkst. 18:00 pēc darba iet iepirkties. Tieši tai vakarā viņa priekšniece pēkšņi sarīkoja nelielu darba sanākumi, kas arī aizkavēja viņu apmēram pusstundu. Ierodoties viņš jau redzēja sekas nogruvumam.

Es pati darbu parasti beidzu ap 18:30, bet tai vakarā atbrīvojos kādas 15 minūtes agrāk un, vēl būdama darbā, uzzināju par notikušo. Zinot, ka tieši tai laikā dēls visticamāk varētu būt veikalā, uzreiz zvanīju viņam, nevarēju sazvanīt un ļoti uztraucos. Bet tad, pēc kāda neilga laika telefonā sadzirdot dēla balsi, sapratu, ka mums pašiem šī nelaime pagāja garām.

Ar šo it kā jauno Maximu (jo tā tika uzcelta tikai pirms 2 gadiem) man saistīts vēl viens piedzīvojums. Savā laikā, kad veikalu grasījās vērt, mūsu veikalam (es strādāju ziedu salonā) solīja dot vietu jaunajā Maximā. Tur būtu vairāk klientu un iespēju. Bet pēdējā brīdī, atsaucoties uz to, ka veikalā darbu uzsāks tās firmas, ar kurām Maximai jau iepriekš bijusi sadarbība, mums atteica. Tas ļoti sarežģīja mūsu darbu, jo uzradās spēcīgs konkurents, cilvēki vairāk apmeklēja jauno vietu. Mums bija krīze. Bija dienas, kad iepriekšējo 100 latu vietā kases ienākumi bija 3-5 lati. Tas pamudināja mūs meklēt jaunas iespējas, atvērt ziedu bāzi utt. Iemantojām pircēju interesi. Mana priekšniece tajā vakarā plānoja ieskriet veikalā (tad viņa iekšā būtu ap 18:00) un vēlāk iet pakaļ bērnam, bet tomēr pārdomāja un vispirms izņēma bērnu no dārziņa, lai kopā ar viņu apmeklētu veikalu. Šie plāni bija jāmaina...

Es jau ilgāku laiku lūdzu par savu priekšnieci, mūsu attiecībām un darbu. Pēc traģēdijas es viņai atgādināju, ka Dievs bija tas, kas izjauca savā laikā mūsu plānus veidot ziedu salonu šai veikalā. Priekšniece, citreiz skeptiskāka, palika domīga pēc maniem vārdiem. Dievs visu redz un ar katru strādā. Viņš redz un piemin mūsu katra labo cenšanos, domas, cītīgu darbu un uzticēšanos Viņam.

Junita Cirvele

Pie veikala gruvešiem

Piektdienas rītā, 22. novembrī, saņēmu telefona zvanus no diviem Centra draudzes locekļiem ar uzaicinājumu, vai no 3. draudzes kādi nevarētu doties uz traģēdijas vietu, lai sniegtu palīdzību. Kad apzvanīju dažus, izrādījās, ka iespējas ir pavisam vājas. Cilvēki strādā vai arī ir kādā pienākumā aizņemti, un viss notika tik negaidīti. Izšķīros doties uz minēto vietu pats, pielūdzot Dievu un līdzi ņemot karstu tēju, kā arī dažus Bībeles tēmu traktātus.

Kad ierados traģēdijas vietā, kopīgā atmosfēra bija ļoti smaga. Cilvēki dziļu bēdu, neziņas pārņemti, gaidot savus tuviniekus, vai izdosies glābējiem tos vēl izglābt. Domāju un sirdī lūdzu Dievu, kā uzrunāt šos nelaimīgos. Izdevās ap-runāties ar daudziem, kuri ar cerību gaidīja savus ģimenes locekļus vai tuvus draugus. Sapratu, ka ir vajadzīga Svētā Gara vadība un īstie vārdi, tie nedrīkstēja būt frāžaini, māksloti, bet pārlicinoši, dziļi izjusti un sacīti patiesā līdzjūtībā. Sarunās atklājās, ka gara runāšana, dziļas debates šeit neko nedod. Varēja redzēt arī to, ka daudziem trūkst dziļākas izpratnes par Dievu, Viņa raksturu un rīcību. Bija arī tādi cilvēki, kuri nemaz necentās kaut ko dziļāku par garīgām lietām uzziņāt. Izdevās arī visus traktātus izdalīt lasīšanai un pārdomām. Kopumā varu sacīt, ka man tas bija ļoti audzinoši, ka varēju kaut vai tādā veidā kaut nedaudz palīdzēt cilvēkiem.

Gribu vēlētis un uzsvērt, lai pats un mēs visi būtu vienmēr gatavi atsaukties un ātri steigtos pie tiem, kuriem palīdzība ir tik ļoti vajadzīga. Ir labi, ja jau iepriekš esam mācījušies un zinām, kā organizēti sniegt kā draudze savu palīdzību nelaimēs un ciešanās esošajiem. Lk.10:30-37.

Alfrēds Jākobsons

Manas pārdomas

Zolitūdes veikalā Maxima notikušajam būs ilgstošas sekas. Tā ir traģēdija, un šobrīd sabiedrība pārdzīvo dramatisku, kolektīvu traumu.

Ja kāda redzeslokā ir cilvēks vai cilvēki, kuru tiešā vai netiešā veidā skārusi šī traģēdija, tad atbalstīsim viņus ar jebkāda veida ikdienišķu palīdzību. Pieņemsim līdzcilvēkus, kuriem ir ciešanas vai sāpes, kā savus brāļus un māsas. Mums ir jābūt noderīgiem apkārtējai sabiedrībai.

„Jo es biju izsalcis, un jūs nedevāt man ēst, es biju izslāpis, un jūs nedevāt man dzert. Es biju svešinieks, un jūs mani neuzņēmāt. Es biju kails, un jūs mani neapģērbāt; es biju slims un cietumā, bet jūs mani neapraudzījāt. Tad arī tie viņam jautās: Kungs, kad mēs tevi esam redzējuši izsalkušu vai izslāpušu, vai kā svešinieku, vai kailu, vai slimu, vai cietumā un neesam tev kalpojuši? Viņš tiem atbildēs: patiesi es jums saku: ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs neesat man darījuši.” (Mt. 25:42-45)

Elēna Rituma

Nodibinājums „Fonds ADRA/Latvija”

Reģistrācijas Nr. 40008018797

Juridiskā adrese: Baznīcas iela 12a, Rīga, LV1010

Tālrunis: +371 29463322

Mājas lapa, E-pasts: www.adra.lv; www.adra.org; info@adra.lv

Zolitūdes traģēdija un “ADRA Latvija”

Traģēdija ikvienu no mums skāra nesagatavotu. Bija vairāki zvani, idejas, ierosinājumi. Jāsaprot, ka ADRA Latvija kapacitāte šobrīd ir balstīta uz brīvprātīgo darbību, turklāt cilvēki galvenokārt atrodas ārpus galvaspilsētas (Aizkrauklē, Cēsīs, Daugavpilī, Dobelē, Kuldīgā, Madonā, Tukumā, Venstpīlī). Kad 2012. gada oktobrī tika izsludināta iniciatīva veidot brīvprātīgo kustību, kas realizētu konkrētu projektu Rīgā, palīdzot slimnīcās, atsaucās ne vairāk kā 5 cilvēki. Šoreiz, kad notika Zolitūdes traģēdija, ADRA Latvija saņēma vairākus zvanus no ieinteresētiem cilvēkiem iesaistīties palīdzībā. Pārdomājot visu notikušo un meklējot risinājumus, jautājums tika pārrunāts arī ar ADRA Transeiropas divīzijas koordinatoru Stīvenu Kūperu (*Stephen Cooper*), kad viņš atradās vizītē Latvijā no 4. līdz 5. decembrim. Secinājumi par turpmāko rīcību bija šādi:

- Nepieciešams veidot Latvijā lokālu katastrofu reaģēšanas komandu, kuras dalībnieki būtu īpaši apmācīti, kā rīkoties katastrofu gadījumā. Tas ir ilgtermiņa pasākums, kurš ietvertu gan psiholoģisko sagatavošanu, gan prasmju apguvi praktiskā palīdzībā. Protams, ka šī komanda tiek veidota uz brīvprātības principiem. Nepieciešami dažādu jomu speciālisti – psihologi, pedagogi, menedžeri, transporta pārvadājumu speciālisti, santehniķi, galdnieki, brīvprātīgie u.tml. Visus, kam ir interese par iesaistīšanos tādā komandā, lūgums pieņemties pa e-pastu info@adra.lv, norādot savus datus (vārdu, uzvārdu, tālruni, adresi, vecumu, nodarbošanos).
- Neskatoties uz profesionālo glābēju un citu dienestu darbinieku palīdzību traģēdijas tiešo seku novēršanā, ir netiešas sekas, kuras mērāmas mēnešos un gados. ADRA varētu organizēt brīvprātīgo cilvēku dienestu, lai būtu tuvu ģimenēm, ieklausītos cilvēku sāpēs, palīdzētu atnest pirmās nepieciešamības preces utml.
- ADRA Latvija 05.12.2013 nosūtīja vēstuli Rīgas Domes Labklājības departamenta direktorei un Rīgas Sociālā dienesta direktoram, lūdzot nozīmēt tikšanos un darīt zināmu, kāda veida palīdzība ārpus materiālās palīdzības būtu nepieciešama Zolitūdes upuriem un to ģimenēm. Par atbildi un iespējām piedalīties informēsīm pēc tikšanās ar Labklājības departamenta pārstāvjiem.

Akcija “Bērni palīdz bērniem 2013/2014”

Pateicība visiem, kuri jau trešo gadu iesaistās minētajā akcijā, iepriecinot vairāk nekā 2500 bērnus – grūtdieņus visā Latvijā vecumā no 5-12 gadiem! Arī šogad akcijā piedalās brīvprātīgie no 22 dažādām Latvijas vietām, kā arī no 3 nevalstiskajām organizācijām. Kopā plānoti 45 pasākumi, kas norisināsies laikā no 2013. gada 17. decembra līdz pat 2014. gada janvāra beigām. Atgādinām, ka Latviju apmeklēs arī divi pārstāvji no Austrijas, kur bērni paši ar savām rokām

kopā ar vecākiem ir gatavojuši pārsteiguma dāvanu kastes ar vērtīgo saturu – rotaļlietām, apģērbu, saldumiem, skolas piederumiem un higiēnas precēm. Plānots, ka šogad arī Latvijas bērni sagatavos aptuveni 300 dāvanas ar līdzīgu saturu. Īpaša pateicība SIA “Stora Enso Packaging” par sadarbību, ziedojot iepakojuma materiālu Latvijā gatavotajām dāvanām!

Palīdzība Filipīnās cietušajiem

Īpaša pateicība ikvienam, kurš atsaucās aicinājumam ziedot līdzekļus cietušajiem Filipīnās! Pēc pēdējiem statistikas datiem, viesuļvētra Haiyan skārusi vairāk nekā 14,4 miljonus. Mirušo skaits turpina pieaugt un ir sasniedzis jau 5632 cilvēkus, vairāk nekā 3,6 miljoni cilvēku ir izmitināti ārpus savām mājvietām.

ADRA ir jau realizējusi vienu projektu no 12.-22. novembrim – pirmās nepieciešamības pārtikas un ūdens piegādi Iloilo provincē un Cebu provinces ziemeļu daļā, palīdzot 17 800 visievainojamākajiem cilvēkiem. Projekta budžets bija 55 000 USD.

No 18. novembra līdz 2014. gada 18. janvārim tiek realizēts otrs projekts, kura budžets ir 550 000 USD. Tā laikā paredzēts sniegt ilgtermiņa atbalstu 12 500 cilvēkiem Iloilo un Capiz provincēs. Projekta ietvaros ģimenes saņems pirmās nepieciešamības preces, pārtiku, ūdeni, preces higiēnas nodrošināšanai un pajumtei.

Pēc provizoriskiem rezultātiem, apkopojot visus ziedojumus no labdarības tālruņa, maksājumiem uz ziedojumu kontu un īpašajiem ziedojumiem adventistu draudzēs visā Latvijā, kopā Latvijas ziedojumi varētu sasniegt 3000 EUR jeb 2100 LVL. Kā atzina ADRA Transeiropas divīzijas pārstāvis, šī ir ļoti iespaidīga summa, ņemot vērā vietējā mēroga katastrofu, kas notika neilgi pēc Filipīnu viesuļvētras. Plānots, ka šo summu ADRA Latvija pārskaitīs uz ADRA Filipīnu biroju, novirzot to trešā projekta īstenošanai, kurš paredzēts attīstības iespēju atjaunošanai un katastrofu reaģēšanas iespēju stiprināšanai nākotnē San Dionisio iedzīvotājiem Iloilo Provincē. Otra projekta daļa ir apmācība un vietējo sagatavotība rīcībai līdzīgu katastrofu gadījumos nākotnē. Projekta sākums – 2014. gada 1. janvāris, ilgums – 9 mēneši, budžets – 1 miljons ASV dolāru.

ADRA Latvija pateicas ikvienam par atbalstu 2013. gadā un novēl, lai jaunajā 2014. gadā laba griba un palīdzība vajadzībās nonākušajiem Latvijā un ārvalstīs arvien vairotos! Ieguvēji no tā būs gan saņēmēji, gan paši palīdzības sniegšanā iesaistītie! Vairāk par ADRA Latvija varat lasīt www.adra.lv.

Ar patiesu cieņu,
Konstantīns Reznikovs
“ADRA Latvija” Direktors
info@adra.lv

ADVENTISTI PASAULĒ

Šis gads Adventistu baznīcā bijis lielo jubileju gads. Vispirms, mums ir 150 gadi kā organizācijai. Un otrs skaitlis – pagājuši 125 gadi kopš adventistiem nozīmīgā 1888. gada. No dažiem cilvēkiem 19. gadsimta vidū mēs esam izauguši līdz 18 miljoniem draudzes locekļu. Tas ir dievišķas klātbūtnes apliecinājums, kad maza grupiņa, kas toreiz saskārās ar lielu vilšanos, neizjuka, bet tomēr izveidojās kā skaista draudze. Protams, klāt bija arī mūsu celmlauži: varam minēt Elenu un Džeimsu Vaitus un citus. 1863. gada 20. un 21. maijs ir tie datumi, kad notika pirmais kongress un tika dibinātā Septītās dienas adventistu baznīca.

Šī gada ikgadējā sanāksmē, kas pavisam nesēn (šoruden) notika Ģenerālkonferences galvenajā mītnē, Teds Vilsons atgādināja par šo notikumu. Kaut arī šī gada diena bija jau maijā, mums – vadītājiem no visas pasaules – bija vērtīgi arī tagad ieskatīties draudzes vēstures lappusēs. Sanāksmes galvenais temats bija par to, ka ir jāpaspiež Dieva patiesība mīlestībā, un Dievs ir jāatklāj pasaulei.

Statistika

Ģenerālkonferences sekretāra ziņojums bija ļoti iepriecinošs, jo mēs esam augoša baznīca: no 2003. līdz 2012. gadam esam izauguši no 13'500 miljoniem draudzes locekļu līdz 18 miljoniem. Tas ir liels skaits. Mums tagad ir pāri par 75'000 draudzēm un vēl 65'000 grupas pasaulē. Lielākā draudžu daļa tagad atrodas Āfrikā (6,7 miljoni), Latīņamerikā un Karību jūras reģionā (5,8 miljoni), Āzijā (3,5 miljoni), Ziemeļamerikā (1,2 miljoni), Okeānijā (400 000). Visā Eiropā ir tikai 365 000 draudzes locekļu, kas ir tikai 2%. Ja vēl 2010. gadā Eiropa sūtīja misionārus, tagad ir redzams, ka Eiropa pārvērtusies par vietu, uz kuriem ir jāšūta misionāri.

Ir dažas divīzijas, kur ir diezgan maz mācītāju, bet ir lielas draudzes. Lielākais draudzes locekļu skaits uz vienu mācītāju ir Dienvidindijas okeāna divīzijā, tur ir 1 mācītājs 1870 draudzes locekļiem. Mēs (Transeiropas divīzija) esam ļoti lutināti, mūsu divīzijā vidēji ir 1 mācītājs 50-70 draudzes locekļiem. Mēs nedrīkstam daudz žēloties!

Ņemot vērā, cik strauji aug iedzīvotāju skaits pasaulē, mums tomēr ir jādomā, kā mēs savu darbu varam pabeigt. Ir tikai viens veids – katram draudzes loceklim jāliecina par Kristu.

Jo draudzes locekļu pieaugums ir saistīts arī ar iedzīvotāju skaita pieaugumu, piemēram, Vidusamerikā, Ķīnā, Āfrikā. Arī kristību tur ir vairāk.

Vēl nedaudz par draudzes locekļu sadalījumu: 56,8% ir sievietes, 43,2% - vīrieši. Tas nozīmē, ka vīriešu skaits draudzēs, ņemot vērā vispasaules statistiku, salīdzinoši tomēr ir audzis.

Skumīgi ir tas, ka ceturto daļu draudzes locekļu mēs zaudējam. 50 gadu laikā ar kristībām draudzei pievienojušies 28 miljoni; bet nepilni desmit miljoni ir zaudēti (miruši, pazuduši, izslēgti).

Bībeles lasīšanas statistika nav iepriecinoša. Bet vidēji 88% draudžu sarakstos esošo cilvēku apliecina savu uzticību draudzei.

Un vēl, draudzes locekļu vidū ir vairāk izglītotu cilvēku nekā citur.

Dažādas pieejas

Gada sanāksmē dzirdējām dažādus stāstus, kā cilvēki meklē iespējas pastāstīt citiem par Kristu.

Māsa Čeri Petersa iepazīstināja ar draudzes ietvaros izveidotu organizāciju „Kalpošanas patiesi soļi”. Tās mērķis ir palīdzēt cilvēkiem viņu grūtībās, atbrīvoties no atkarību varas, depresijas. Lai varētu darboties efektīvāk, viņa vienkāršā, pat „ielas” valodā pārrakstīja grāmatu „Ceļš pie Kristus”. Ir tapuši īpaši disku komplekti, semināru programmas un citi palīgmateriāli, lai vestu cilvēkus tuvāk pie Dieva.

Māsa Kitija Rendela, kuras profesionālās zināšanas aptver pediatriju un bērnu psiholoģiju, dalījās savos pētījumos par

2.bausli: „Netaisi sev tēlus un atveidus ne no tā, kas debesīs augšā, ne no tā, kas uz zemes apakšā un ūdenī apakš zemes. Nezemoties tiem un nekalpo tiem, jo es, Kungs, esmu greizsirdīgs Dievs, kas piemeklē tēvu vainas pie bērniem līdz trešajam un līdz ceturtajam augumam – tiem, kas mani nīst.” (2Moz. 20:4,5)

Viņa stāstīja, ka tie bērni, kas ir piedzīvojuši vardarbību, kuri ir sisti, redzējuši, kā vecāki slikti izturas viens pret otru, kas piedzīvo vecāku šķiršanās, viņu vidū, salīdzinot ar citiem bērniem bez šādas negatīvas pieredzes, ir 4,6 reizes biežāks depresiju skaits, 12,2 reizes lielāks pašnāvību skaits, 7,4 reizes lielāks risks saslimt ar alkoholismu, 4,7 reizes lielāks risks kļūt par narkomānu. Tas liek domāt, vai visas mūsu ģimenes dzīvo saskaņā, mīlestībā, vai bērni neredz kaut ko tādu, kas var viņus traumēt?

Tika runāts arī par plašāku veselības programmu, kas ietver ne tikai ēšanas jautājumus, fiziskas aktivitātes, bet arī rūpētos par mūsu mentālo veselību. Viens no jautājumiem, par ko tika runāts, bija miegs, it īpaši pirms pusnakts, kā arī miega kvalitāte, no kuras atkarīgs, cik enerģisks un darbaspējīgs būs cilvēks nākamajā dienā.

Dzimumu līdztiesība

Ģenerālkonferences pēdējās sesijas laikā tika uzdots Bībeles izpētes institūtam sagatavot ziņojumu par to, kas ir ordinācija. E.Vaitas darbos ir minēti apustuļi, diakoni, evaņģēlisti, bet tiešā veidā nav runāts par ordināciju. Pats vārds „ordinācija” nāk no pagāniskās Romas, tai laikā baznīcā kalpotāji bija sadalīti kastās, un ordinācija bija tāda kā biļete labākai dzīvei. E.Vaita saka, ka iesvētīšana ir no Dieva, no Tā, kas gan dod garīgās dāvanas, gan attīsta tās. Un ja Dievs ir devis šīs garīgās dāvanas, tad jaunajā derībā mēs visi esam priesteri, nav atšķirības starp vīrieti un sievieti, kas kalpo. Divīzijas šīs sanāksmes laikā iesniedza savus secinājumus, Ģenerālkonferences komiteja tagad tos izvērtēs un sniegs savu projektu tālāk kongresam izskatīšanai.

Dažas pārmaiņas

Ir veiktas izmaiņas arī 28 ticības punktos. Tika konkretizēta mūsu ticības izpratne, runājot par pasaules radīšanu un laika periodu, kādā viss notika. Tika apstiprināta mūsu ticība tam, kas rakstīts Bībelē, ka Dievs radījis debesis un zemi sešās dienās un septītajā dusēja.

Būs izmaiņas arī statūtos jeb konstitūcijā. Tajās vietās, kur iepriekš bija rakstīts angļu valodā vārds „man” („cilvēks”, „vīrietis” – angļu valodā šim vārdam ir abas nozīmes), turpmāk tiks rakstīts „human being”, kas tiek tulkots kā „cilvēcīga būtne”, „persona”.

Izmaiņas skars arī adventistu mājas lapas logo, kas būs ci-tāds.

Lielā cerība pilsētās

Projekts „Lielā cerība” ir domāts, lai visā pasaulē atklātu Dievu cilvēkiem. Tika izraudzītas 100 pilsētas, kurās katrā dzīvo vismaz miljons iedzīvotāju. Mūsu divīzijā tika izraudzīta Londona. Veselu nedēļu pirms paredzētā pasākuma Londonā notika speciālas mācības, kurās piedalījās pārstāvji no visām divīzijām iekļautajām valstīm, arī no Latvijas. Notika evaņģelizācijas pasākumi, tika kristīti cilvēki. Projekts tika īstenots tieši tad, kad notika lielā sanāksme Ģenerālkonferencē.

Londonai ir sava specifika, kas zināmā veidā aprūtinā mī-sijas darbu. Tur ir ļoti daudz iebraucēju, un draudzes aug,

pateicoties iebraucējiem. Tur ir arī daudz melnādaino ticīgo, bet vietējie dažādu aizspriedumu dēļ nevēlas apmeklēt viņu draudzes un pasākumus. Lai veidotos draudze, kuru apmeklētu pamatiedzīvotāji, mācītājam ir jābūt ar baltu ādas krāsu. „Lielās Cerības” projekts balstās uz to, ka draudzes locekļi apzina savu draugu logu, kalpo viņiem. Šajos laikos vairs nedarbojas pasākumi ar lielām reklāmām, skaļi un pompozi. Visefektīvākā ir kalpošana draugu lokā.

Baltijas ūnijā šim misijas projektam ir izvirzīta Tallina. Nākamgad tur notiks intensīvs darbs. Jau tagad vietējās draudzes plāno, gatavojas. Viņi ir sadalījuši gadu vairākos posmos. Piemēram, tiks organizēti pasākumi ģimenes kalpošanas jomā. Tādā veidā īgaunī varēs aicināt tos draugus, kam ir aktuāla šāda veida tematika. Arī mūsu jauniešu un Ceļa meklētāju vadītāji bija sapulcējušies, lai meklētu iespējas, kā varam palīdzēt Tallinas pilsētas misijas pasākumos.

Aktualitātes ūnijā un savienībā

Patī Baltijas ūnija arī šogad sagaidīja savu nelielu jubileju. Darba daudz. Ir jāpalīdz ieiet efektīvā darba ritmā jaunie-vēlētājai Latvijas draudžu savienības vadībai, daloties ar viņiem savā pieredzē. Joprojām svarīga ir gan plānošana, gan stratēģija, kura ir 3 galvenos virzienos: uz augšu – domāt par garīgo; uz āru – domāt par misiju; iekšēji – domāt par mūsu savstarpējām attiecībām. Šie trīs galvenie virzieni arī ir jaunās Latvijas draudžu savienības stratēģija.

Man ir prieks, ka bīskaps Vilnis Latgalis ir garīgs cilvēks, viņš ir nesteidzīgs, necenšas strauji reaģēt uz katru izaicinājumu. Labi, ka savienības padomē ir arī jurists Konstantīns Ņezņikovs, juridiskie jautājumi reizēm ir aktuāli. Man prieks ir par nodaļu darbu. Es ilgojos, lai katrs draudzes loceklis būtu iesaistīts draudzes darbā. Un to var efektīvi darīt caur nodaļām. Piemēram, ir tāda nodaļa, kura organizē bērniem dažādas nodarbības, viņi tiek pabaroti, arī vecāki tiek iesaistīti. Šādas nodarbības veiksmīgi notiek Kauņā, Liepājā un citur. Jaukākais tajā ir tas, ka ārpusdraudzes cilvēki, ģimenes uzskata dievnamu par savu vietu, kur var droši nākt.

Labdarība un misija

Man ļoti patīk, ka mēs vācam līdzekļus sev pilnīgi nepazīstamiem cilvēkiem labdarības pasākumu ietvaros. Pirms gada koncertzālē AVE SOL notika labdarības koncerts, kurā mēs vācām līdzekļus meitenei ar kustību traucējumiem. Tajā uzstājās ne tikai mūsu draudzes koris, bet arī Mūzikas Akadēmijas studenti, un tagad ar viņiem ir izveidojušās draudzīgas attiecības, viņi atnāk pie mums. Caur šādiem pasākumiem mēs arī sabiedrībā iegūstam labu slavu.

Man ir prieks par to, ka ALFA kursi darbojas, attīstās. Redzu, cilvēkiem interesē garīgi jautājumi. Mēs cilvēkus paēdinām, kopīgi pasēžam, dziedam, klausāties, mums ir iespēja izrunāties. Ir īpašas nedēļas nogales, kad mēs kopā aizbraucam uz kādu vietu, veidojam speciālas tematiskas brīvdienas, runājam par Svētā Gara darbību, par Dieva reālo klātbūtni, lūdzam. Ir jūtama Dieva vadībā šajā kalpošanā, cilvēkiem patīk, un tad viņi ir gatavi nākt uz draudzi. Es pats arī tajā esmu iesaistījies, ne tikai es, bet visa mana ģimene. Šeit darbojas ne viens cilvēks, bet gan vesela komanda – gan Vilnis Latgalis, gan Ivo Roderts, gan es, gan arī komanda, kas atbild par praktiskām lietām. Cilvēki gaida visas nodarbības un tikšanās.

*Baltijas ūnijas vadītājs
Valdis Zilgalvis*

ČETRAS BAŽAS PAR BAZNĪCU

Adventistu baznīcas vadītājs Teds Vilsons novembra vidū uzrunāja draudzes locekļus, izplatot īpaši ierakstītu video aicinājumu. Tajā viņš atkārtoti aicināja draudzes locekļus apzināties savu misiju, tajā pašā laikā izsakot bažas par stāvokli draudzēs.

Parasti baznīcas vadītājs savu aicinājumu draudzēm izsaka Gada sanāksmē, kas katru gadu nedēļas garumā notiek Ģenerālkonferences mītnē, uzrunājot auditoriju sabata pēcpusdienā. Bet šoreiz T. Vilsons nolēma rīkoties citādi. Pirmo reizi baznīcas vēsturē viņš ierakstīja video aicinājumu, kuru ikviens interesents var noskatīties internetā, Adventistu baznīcas mājas lapā.

Vilsons atkārtoja savu domu, ka „atdzimšanai” ir jābūt baznīcas svarīgākajai prioritātei, citējot vienu no baznīcas dibinātājiem E. Vaitu, kura reiz rakstīja: „Patiesas dievbijības atdzimšana mūsu vidū ir vislielākā un neatliekamākā no visām mūsu vajadzībām.”

Viņš arī atgādināja par vairākām iniciatīvām, kuras ir rosinājis kopš kļūšanas par baznīcas prezidentu 2010. gadā, ieskaitot 777 lūgšanu iniciatīvu, kas rosina cilvēkus katru dienu pl. 7:00 no rīta un pl. 19:00 vakarā lūgt Dievu par atdzimšanu. Viņš pieminēja „Lielās cerības” projektu, kura laikā izdalīts vairāk nekā 140 miljonus grāmatu „Lielā Cīņa” jeb „Lielā Cerība”. Tāpat T. Vilsons pieminēja īpaši likto uzsvāru uz veselības kalpošanu draudzēs.

Savā uzrunu T. Vilsons turpināja, pieminot četrus „garīgus ļaunumus”, kas, viņaprāt, šobrīd ietekmē dažus cilvēkus Adventistu baznīcā. Tie ir:

- 1) daži mācītāji un draudzes locekļi pazaudē Septītās dienas adventistu identitāti.
- 2) Pieaugošs pasaulīgums daudzās adventistu draudzēs.
- 3) Šķelšanās draudi.
- 4) Garīga apātija un neiesaistīšanās kopīgā darbā.

„Pārāk daudzi mūsu mācītāji un draudzes locekļi vai nu nespēj atzīt, vai ir aizmirsuši dievišķo, pravietisko Dieva aicinājumu mūsu Baznīcai,” Vilsons teica.

Runājot par „pasaulīgumu”, kas ienāk draudzēs, Vilsons sa-

cīja: „Standarti, kurus mēs reiz kā septītās dienas adventisti ļoti vērtējām tādās jomās kā diēta un apģērbs, izklaide un izpriecās, arī sabata ievērošanā, strauji kļūst par pagātni. Kad draudzes locekļi rotājas tāpat kā pasaule, ģērbjas tāpat kā pasaulē, mīl pasaules lietas, klausās pasaules mūziku un skatās Holivudas produkciju, īpašais garīgums rūsē, un ļaunums atrod ceļu uz dvēseli.”

Vilsons arī izteica skumjas par to, ka draudzes locekļu vēsturiskā nodošanās veselīgam dzīvesveidam vairs daudziem nešķiet vērtība. „Kad adventistu veselības vēsts, kuru tik daudzi sirdī godīgi cilvēki pasaulē pieņem, neatstāj nekādu ietekmi vai tiek uzskatīta par legalismu vai fanātismu nevis par dārgu dāvanu no mīloša Radītāja, kaut kas ir noticis traģiski slikti.”

Kas attiecas uz Baznīcas vienotību, viņš atkal citēja E. Vaitu, kura ir rakstījusi: „Vienotība ir draudzes spēks.” Vilsons teica, ka Dievs ir devis Adventistu baznīcu – „dievišķi inspirētu organizāciju” – un savstarpēju spēju vienoties, kuru sauc par Baznīcas politiku, kas palīdz saturēt visas draudzes kopā kā „pasaulplašu ģimeni”. „Es lūdzu, lai ikviens no mums noliek malā savu personīgo viedokli par labu Kristus miesai un lai mēs visi kopā dotos pretī Dieva valstībai.”

Runājot par garīgo apātiju, Vilsons izteicās, ka draudzes locekļi garīgi nepieaug, ja neiesaistīsies draudzes dzīvē un kalpošanas aktivitātēs. „Mums ir jāpārbauda sava dzīve, lai būtu droši, ka Dievs aktīvi darbojas mūsos – un es to runāju arī par sevi.”

„Brāļi un māsas, es jūs aicinu, tāpat kā aicinu pats savu sirdi, pilnībā, totāli nodot sevi Kristus!” teica Vilsons, noslēdzot savu uzrunu ar lūgšanu Dievam, lai Viņš svētī Adventistu baznīcas locekļus un citus, kas meklē „Bībeles patiesības”.

Adventistu ziņu aģentūra ANN

Adventistu ziņu aģentūras ANN materiālus apkopojis Aidis Tomsons

GRŪTA IZŠĶIRŠANĀS

Kļūst skaidrs, ka grūta izšķiršanās gaida Adventistu baznīcu 2015.gadā, kad notiks nākamā Ģenerālkonferences sesija. Arvien pieaugošu spriedzi rada jautājums par sieviešu ordināciju. Un šajā spriedzē acīmredzama šķirtne ir starp veco pasauli un pārējām valstīm. Runa ir par iespējamu sieviešu ordināciju.

Kā jau rakstīts iepriekš, lai veidotu padziļinātu un vispusīgi izvērtētu argumentāciju par vai pret sieviešu ordināciju mācītājas amatā, Ģenerālkonference ir aicinājusi visas 13 divīzijas, kuras veido vispasaules Adventistu baznīcu, veikt nopietnu pētījumu par šiem jautājumiem un tad iesniegt savus atzinumus Adventistu baznīcas Ordinācijas teoloģijas izpētes komisijai. Katrā divīzijā ir izveidota sava Bībeles izpētes komiteja, kas rūpīgi analizēja šo jautājumu. Lielākā daļa savus secinājumus jau ir iesniegusi lielajai komisijai, arī Transeiropas divīzija, kurā iekļaujas Latvija.

Pašreizējie rezultāti bija diezgan prognozējami. Rietumeiropa, Viduseiropa, Ziemeļamerika ir vienisprātis, ka dzimums nevar būt arguments, kādēļ kādiem cilvēkiem atteikt ordināciju. Šāds dalījums neesot bībelisks. Tikmēr Āfrikas, Klusā okeāna un citu attīstības valstu rezumējums ir pretējs. Viņuprāt, Bībelē nav skaidras atklāsmes, kas ļautu ordināciju saņemt arī sievietēm.

Tā kā skaitliski lielākā daļa adventistu vairs nedzīvo Rietumu pasaulē, bet gan jaunattīstības valstīs, novērotāji domā, ka vairums atzinumu būs pret sieviešu ordināciju.

Līdzšinējā notikumu attīstība tomēr liek domāt, ka demokrātijas modelis, kad mazākums pakļaujas vairākumam, varētu vairs nedarboties. Jau šobrīd vairākas draudžu konferences, nesagaidot 2015. gadu un neklausot Ģenerālkonferences lūgumu, ir pieņēmušas autonomus lēmumus un ordinē sievietes. Mūsu divīzijā gan ir apņemšanās sagaidīt Ģenerālkonferences sesiju un tikai tad lemt par tālāku rīcību. Tomēr Transeiropas divīzijas vadītāja B. Viklandera izteikumi liek domāt, ka arī Eiropā, ja 2015. gadā Ģenerālkonferences sesijā pieņems lēmumu neļaut ordinēt sievietes, daudzas savienības un draudzes varētu sacelties pret pieņemto lēmumu un rīkoties autonomi. Vairākas ūnijas un konferences pasaulē par to ir atklāti brīdinājušas.

Šķiet, Adventistu baznīcas vadība saprot, ka situācija kļūst grūti kontrolējama. Tāpēc komitejai, kura piedāvās konkrētu priekšlikumu balsošanai 2015. gada sesijā, ir ļoti sarežģīts uzdevums. Ir jāmeklē kāds Salamana lēmums, kurš varētu apmierināt visus. Adventistu baznīcas Ordinācijas teoloģijas izpētes komisija, kura būs saņēmusi visu divīziju atzinumus, pirmo reizi kopā sanāks jau 2014. gada janvāra beigās.

Daudzi novērotāji domā, ka vienīgā izeja šajā situācijā būtu

sniegt katrai divīzijai autonomiju pašai izlemt, kā rīkoties. Tādējādi tajās valstīs, kur draudzes vēlas iesvētīt savas mācītājas, to varētu darīt, un tajās, kur vairums ir pret sieviešu ordināciju, to varētu nedarīt. Tiesa, šāda atšķirīga prakse nav ierasta lieta Adventistu baznīcā. Tomēr tā varētu būt mazāk sāpīga nekā iespējamās sekas strikta lēmuma pieņemšanas gadījumā.

Līdzšinējā vēsture Adventistu baznīcā ļauj prognozēt notikumu attīstību. 2015. gada sesija nav pirmā, kad tiks lemts par sieviešu ordināciju. Līdzīgi balsojumi bija 90.-tajos gados, kad vairums delegātu nobalsoja pret dzimumu līdztiesību. Kopš tā laika adventistu skaits Vecajā pasaulē ir proporcionāli vēl vairāk samazinājies pret kopējo adventistu skaitu pasaulē, tādēļ delegātu noskaņojumu var diezgan droši paredzēt. Līdz ar to liela nozīme būs tam, kādu nostāju ieņems pašreizējā Baznīcas administrācija. Ja Ģenerālkonferences vadība iestāsies par draudžu autonomiju šajā jautājumā, tad delegāti varētu arī ieklausīties. Ja lēmums būs vienots un strikts, tad Adventistu baznīcas vienotībai varētu būt grūti laiki.

Mūsu Transeiropas divīzijas nostāja

Ziņojums, kuru Adventistu baznīcas Ordinācijas teoloģijas izpētes komisijai ir iesniegusi Transeiropas divīzija, ir apjomīgs. Tas ir 730 lappušu biezs. Pētījumu divīzijā veica Bībeles izpētes komisija. Gada sanāksmē to apstiprināja visa divīzija.

Tajā nav runa tikai par sieviešu ordināciju, bet aplūkoti arī bībeliskās hermenētikas jautājumi, bībeliskā mācība par ordināciju, kalpošanu, administrāciju, terminoloģiju, rituāliem, roku uzlikšanu un vēsturi, kā ordinācija turpinājusies gadsimtu gaitā pēc Bībeles sarakstīšanas. Ir arī izpētīts, kā šis jautājums analizēts citās baznīcās un ko par šiem jautājumiem izteikusies Elena Vaita.

Transeiropas divīzijas vadītājs Bertils Viklanders, kurš vadīja izpētes komiteju, saka, ka viņi kopumā šim darbam veltījuši 19 mēnešus. „Mēs paši esam pārsteigti, ko atklājam Bībelē un dažādos vēstures materiālos. Ziņojums ir labs iemesls baznīcai pārskatīt savu praksi un saskaņot to ar Bībeli. Mēs tomēr saprotam, ka mūsu ieguldījums ir tikai viens no daudziem, un mēs ceram turpināt darbu kopā ar vispasaules baznīcu, lai meklētu bībeliskus risinājumus, saglabājot vienotu mērķi.”

Mārīte Lipska
Sieviešu kalpošanas
nodaļas vadītāja

Sieviešu kalpošanas loma

UN IZAICINĀJUMI

Draudzēs sieviešu ir procentuāli vairāk nekā vīriešu, un šķiet, ka gandrīz nemaz nav tādas kalpošanas draudzē, kur varētu iztikt bez sievietēm. Bet kas ir sieviešu kalpošana, kāda tās vēsture? Ko tā dod, kādas iespējas paver? Kādi ir sieviešu kalpošanas izaicinājumi?

Kas ir sieviešu kalpošana?

Uz šo jautājumu īstenībā nav viegli atbildēt, jo sievietes dzīve sastāv no daudz dažādiem uzdevumiem un pienākumiem. Tāpēc vairums sieviešu, lai varētu tikt ar visu galā, izvirza sev uzdevumu - veikt dažādus pienākumus vienlaicīgi. Bet tā ir grūtāk sasniegt nepieciešamo līdzsvaru dzīvē.

Bet kā uz šo jautājumu varam atbildēt, ja esam savu dzīvi uzticējušas Jēzum? Vai sieviešu kalpošana ir tas, ka mēs atbalstām savus vīrus, audzinām savus bērnus, pildām dažādus mājsaimniecības pienākumus? Vai tas ir viss, kas ietver sieviešu kalpošanu, vai ir vēl kaut kas?

Bībelē lasām 1.Korintiešiem 12:7- „Bet ikvienam ir dota Gara izpausme, lai nestu svētību.” Saskaņā ar šo rakstu vietu mēs varam secināt, ka arī sievieti, kuru Dievs ir veidojis pēc sava tēla un līdzības, Viņš ir sagatavojis kalpošanai un devis Gara dāvanas.

Draudzēs ir nepieciešamas sievietes, kuras spēj viena otru motivēt, stiprināt. Ir nepieciešamība pēc sievietēm, kas ie-

dvesmo citas sievietes kalpot, lai kļūtu par efektīvām darbiniecēm Kunga druvā. Kad mēs palīdzam citas sievietes garīgi pacelt, mēs piepildām Pāvila teikto Tita 2:3-4: „Tāpat vecākās sievas: lai... pamāca jaunākās.” Sievietēm ir vajadzīgas sievietes. Mūsu draudzē un sabiedrībā ir ļoti daudz vientuļu, pamestu, nesaprastu, atkarībās iegrimušu sieviešu. Ļoti bieži šeit vīrieši nevar palīdzēt, un tāpēc sieviete ir tā, kas var vislabāk saprast un iedziļināties esošajās vajadzībās un problēmās.

Elena Vaita ir rakstījusi: „Sievietes var veikt ģimenēs darbu, kuru vīrieši nevar aizsniegt.”

Tāpēc pārdomājot, kas ir Sieviešu kalpošana (jeb kalpošana sievietēm), var teikt, ka tā ir sievietes kalpošana mājās saviem tuvākajiem, kā arī draudzē un sabiedrībā citu sieviešu labā. Tā skar ikvienu sievieti, kas ir gados jauna vai vecāka gada gājuma, kas ir daudz bērnu vai vientuļā māmiņa, kas ir strādājoša vai mājsaimniece.

Sieviešu kalpošanai būtu jāveicina tas, ka sieviete tiek garīgi

pacelta, stiprināta, iedvesmota, līdz ar to tiku bagātināts arī draudzes garīgais stāvoklis. Var sacīt, ka sieviešu kalpošanas darbs skar praktiski visas draudzes kalpošanas jomas. Sievietes darbojas ļoti dažādās sfērās: misijas projektos, mājas un lūgšanu grupās, Alfas kursā, semināros, veselības klubīņos, zupas virtuvē, kalpošanā bērniem un pusaudžiem utt. Arī šajā Ziemassvētku mēnesī neiztikt bez sievietēm, jo pārsvarā pasākumi ir sieviešu koordinēti, organizēti un vadīti. Lai stiprinātu, apmācītu, izglītotu ikvienu sievieti, Ģenerālkonference ir izveidojusi Sieviešu kalpošanas nodaļu, kuras saknes ir pagājušajā gadsimtā.

Īss Sieviešu kalpošanas nodaļas (SKN) vēsturiskais apskats

- SKN organizēta jau 1898.gadā, kad Ģenerālkonference pilnvaro Henrijas kundzi (Mrs. S.M.I. Henry), kas, Elenas Vaitas iedrošināta, uzņemas vadīt šo kalpošanas nozari.
- 1899. gadā žurnālā „Adventist Review” Henrijas kundze regulāri sāk sagatavot rakstus sadaļā „Sieviešu evaņģēlizācijas darbs”. Tāpat viņa regulāri sāk braukt uz draudzēm, lai attīstītu sieviešu kalpošanas darbu.
- Drīz viņas nāve pārtrauca iesākto darbu. SKN darbība tika atsākta 1990. gadā. Par pastāvīgu draudzes kalpošanas nodaļu tā kļuva 1995. gadā. Latvijā šo nodaļu atjaunoja 1991. gadā.

SKN mērķi ir :

- motivēt, izglītot, atbalstīt, iedrošināt ikvienu adventistu draudzes sievieti kalpot;
- apzināt savas garīgās dāvanas, lai varētu palīdzēt citām sievietēm un pamudināt sievietes iet misijas darbā;
- atbalstīt gados jaunākās sievietes un sievietes, kas cietušas no vardarbības, vientulības, depresijas, šķiršanās, lai viņas var atrast prieku savā Kungā;
- pievērst uzmanību tēmām un jautājumiem, kas skar un iespaido sievietes, organizējot tematiskas pēcpusdienas, seminārus, dievkalpojumus.

Vispasaules adventistu Sieviešu kalpošanas dienas draudzē ir:

- Vispasaules adventistu sieviešu lūgšanu diena – marta 1.sabats.
  - Sieviešu kalpošanas diena – jūnija 2. sabats.
  - Vardarbības novēršanas diena – augusta 4. sabats.
- (Aicinājums draudžu mācītājiem šīs kalpošanu dienas ielikt nākamā gada kalendārā, jo draudzēm tiks sagatavoti dievkalpojuma materiāli, ko organizēt aicinātas sievietes.)

LDS Sieviešu kalpošanas nodaļas plāni 2014. gadam:

- aicināt draudzēs izvirzīt SKN vadītājas jeb koordinatores (kurās tās vēl nav);
- tulkot Ģenerālkonferences izstrādātos Sieviešu kalpošanas dienu materiālus, lai Latvijas draudzēs varētu organizēt Sieviešu kalpošanas dienas;
- tulkot materiālus, lai izveidotu SKN resursu mapi katrai draudzei (rokasgrāmata, Bībeles studijas sievietēm, bukleti u.c. materiāli);
- 16. februārī – seminārs sievietēm, lai saņemtu jaunu ie-

dvesmu kalpošanai;

- 11.-12. okt. – seminārs, apmācības sieviešu kalpošanas nodaļu vadītājiem un interesentēm kopā ar Transeiropas divīzijas vadītāju;
- piedalīties sieviešu grupai no Latvijas TED SKN organizētajā sieviešu konferencē Slovēnijā 2014. g. no 24.-28. septembrim.

Apmeklējiet semināru drīzumā!

Ja tu vēlies saņemt jaunu iedvesmu kalpošanai un bagātināt savu garīgo dzīvi, tad tev ir iespēja piedalīties LDS SKN rīkotajā seminārā Baznīcas ielā 12 a, kas notiks 16. februārī pl.10:00 -16:00. Īpaši tiek gaidītas Sieviešu kalpošanas nodaļu vadītājas. Lūgums katrai draudzei nodrošināt vienu pārstāvi un pieteikties līdz 2.februārim pie Mārites Lipskas, rakstot uz e-pastu maritel@inbox.lv vai zvanot uz mob. 29869979.

Sieviešu konference Slovēnijā

Transeiropas divīzija organizēs pirmo sieviešu konferenci Slovēnijā 2014. g. no 24.-28. septembrim. (Sīkāk par šo pasākumu nākamajā Adventes vēstu numurā.)

Katrai valstij ir rezervētas vietas. Ja tevi interesē šis pasākums, vēlies uzzināt ko vairāk, kā ir iespējams piedalīties, tad sazinies ar LDS SKN vadītāju Mārīti Lipsku, e-pasts maritel@inbox.lv, mob. 29869979. Lai varētu piedalīties šajā pasākumā, būs jādod apstiprinoša atbilde līdz 14.janvārim.

Kalpošanas iespējas savā vietējā draudzē

Katra sieviete tiek aicināta kalpot ar tām dāvanām, ko Dievs ir viņai devis.

Pirmie soļi, kā var iesaistīties kalpošanā:

- ar lūgšanām un citu sieviešu iedrošināšanu;
- veicinot savā draudzē Ģenerālkonferences piedāvāto programmu realizēšanu (sieviešu lūgšanu dienas, sieviešu kalpošanas dienas...);
- atbalstot LDS SKN piedāvātos seminārus, programmas;
- līdzdarboties ar tām garīgajām dāvanām, kādas Dievs katrai sievietei ir devis;
- kopā ar citām sievietēm organizēt pēcpusdienas par tēmām, kas interesē sievietes.

Sieviešu kalpošanas izaicinājumi

Varētu jau šeit daudz rakstīt, cik daudz visādu izaicinājumu un kalpošanas iespēju ir sievietēm. Es domāju, ka man nav jāatkārtojas un visu jāuzskaita, kas tā jau visiem zināms, kur varētu būt noderīgas sievietes. Bet katrai sievietei šis izaicinājums var būt ļoti individuāls. Kādam tā ir sociālā sfēra, kādam darbs ar bērniem, kādam – ģimene utt. Bet, manuprāt, katras sievietes vislielākajam izaicinājumam šodien un nākotnē vajadzētu būt – izveidot tuvas, dziļas attiecības ar Dievu. Ja šī vertikālā joma būs sakārtota, tad arī horizontālā – attiecības ar ģimenes locekļiem, draudzes cilvēkiem, darba kolēģiem, kaimiņiem – brīnišķīgi sakārtosies, Dievs mūs brīnišķīgi varēs lietot un mēs būsīm gatavas arī negaidītiem pavērsieniem un izaicinājumiem kalpošanā. Šajā rakstā jūs varēsiet iepazīties arī ar citu sieviešu pieredzi un izaicinājumiem kalpošanā. Ceru, ka sieviešu nodotā pieredze stiprinās un iedrošinās daudzas no jums.

Ruta Zilgalve,
Baltijas ūnijas Sieviešu kalpošanas nodaļas vadītāja.

Kā es redzu sieviešu kalpošanu? Mūsu dzīve ir steidzīga. Mājas, bērni, darbs, pienākumi draudzē... un beidzot esam pārstrādājušas. Nekontrolējami pienākumi un arī godkārtīgi mērķi un ilgas sasniegt labākus rezultātus un būt vislabākajai. Man ir jādara, man jāredz, man jādabū, man jāapgūst pasaule. Līdz ar to ir jāsecina, ka lielākam vairumam no mums mūsu dzīve ir nemīfīga steigšanās uz priekšu, skriešana šeit, steigšanās uz turieni. Bieži rodas jautājums par sievietes pašvērtību- sieviete jūtas nenovērtēta, ir grūtības saskarsmē ar cilvēkiem, perfekcionisms, iekšējās bailes, kas traucē.

Rezultātā daudzas no mums nespējam saskatīt šīs nemierīgās, trauksmainās dzīves jēgu. Ko Dievs no manis sagaida? Mēs zinām, ka Dievs vēlas, lai mēs kā kristietes lietotu mūsu garīgās dāvanas, mūsu talantus Viņa kalpošanā. Bet ir lietas, ko mēs negribam zināt un at...zīt – Dievam ir jābūt mūsu dzīves centrā. Ja tas tā nav – nekam nav nozīmes.

Kur ir kļūda? Iesākumā Dievs radīja cilvēku pēc savas līdzības. Viņš to apveltīja ar dižciltīgām īpašībām. Viņa prāts bija līdzsvarots, viņa spējas bija saskanīgas, bet grēkā krišana sakropļoja šīs dāvanas. Grēks bija aptumšojis Dieva līdzību cilvēkos, un tāpēc mēs šodien esam kādi esam. Ar smieklīgu vai pārspīlētu aizņemtību, informācijas pārbaģātību: e-pasti, mobilais telefons, sociālie tīkli...

Ja mēs vienmēr darām to, ko esam vienmēr darījušas, tad mēs vienmēr gūstam to, ko vienmēr esam guvušas. Vai mēs kā sievietes zinām, ko esam ieguvušas? Mēs vairāk nekā agrāk slimojam- sirds slimības, insulti, mentāli sabrukumi, kas attīsta hroniskas slimības. Bet dzīves veidam, kas ir līdzsvarots un sakārtots, ir neizmērojama vērtība.

Ko Dievs no manis sagaida (Mr. 12:29-31): „Jēzus atbildēja: „Augstākais ir: klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir viens vienīgs Kungs. Un tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka.”

No Jēzus vārdiem noprotam, ka, ja mēs atdodam sevi visu un uzticamies viņam, vadot mūsu gaitas, mēs atradīsim, ka Viņš ir mūsu spēks grūtību brīžos, Viņš būs mūsu mierinātājs satraukuma brīžos, Viņš mums sniegs atbildes, kad mēs būsīm neziņā.

Bet dzīves līdzsvaram būtiski ir arī tālākie vārdi: “Otrs ir šis: tev būs mīlēt savu tuvāku kā sevi pašu; cita lielāka baušļa par šiem nav.”

Mīlestība uz tuvāko izpaužas kalpošanā. Vairākas māsas, kas iesaistījušas Rīgas I draudzes Alfas kursa kalpošanā, pamatnija, kā šī kalpošana ietekmē viņas pašas. Mēs vakaros mājās dodamies ar pacilātu noskaņojumu. Ir prieks redzēt līdz šim neredzētās jaunās sejas, ir prieks piedzīvot, kā evaņģēlija vēsts mūs visus satuvina.

Sievietei ir plaša kalpošanas gamma: pasākumu vadīšana, Dieva slavēšana, ēdiena gatavošana un pasniegšana, pārrunu vadīšana grupā un pāri visam silta un mīloša sirds.

Bet kur atrast padomu un iekšējo spēku kalpošanai? Un šeit jāsākas kalpošanai sievietei.

Šis ir sieviešu kalpošanas nodaļas darbs- parādīt uzmanību

garīgajām, emocionālajām, fiziskajām un sociālajām vajadzībām sievietei draudzē, iedrošināt un aicināt pilnveidot viņu spēju un talantu potenciālu, būt padomdevējai jaunām sievietēm, palīdzot viņām atrast prieku Dievā un lietot šīs dāvanas Dievam par godu.

Mūsu dzīve ir steidzīga. Mājas, bērni, darbs, pienākumi draudzē... Un tomēr mēs varam tajā visā atrast līdzsvaru, īstu sirds prieku, jo Dievs, mūs piepildot ar mīlestību, palīdz veikt mūsu kalpošanu gan ģimenē, gan arī draudzē.

Vēsma Geide,
Valmieras draudze

Šodien pasaulē tiek dibināti sieviešu klubi, sieviešu biedrības utt., bet tas nav tas, kas mums ir vajadzīgs. Mums šodien nepieciešama tieši SIEVIEŠU KALPOŠANA, ar kuru esam aicinātas palīdzēt cilvēkiem viņu patiesajās vajadzībās – garīgajās, emocionālajās un sociālajās.

Septītās dienas adventisti šodien tiek aicināti ļoti lielu vērtību pievērst tieši veselības kalpošanai. Tas ir tas, kur arī es pēdējos sešos gados esmu atradusi savu vietu, kas ir piesaistījusi manu uzmanību. Katra mēneša pirmajā svētdienā mēs Valmierā tiekamies ar vairāk nekā četrdesmit cilvēkiem veselības klubīnā „JAUNS SĀKUMS”. Cilvēki ir priecīgi, ka medmāsiņas izmēra viņiem asinsspiedienu, ka ārsti sniedz vērtīgus padomus veselības profilaksei, ka var uzzināt, kā pagatavot kaut ko veselīgu un garšīgu. Ne tikai par fizisko veselību mēs runājam, bet arī par garīgo, iepazīstinot cilvēkus ar vislielāko Ārstu – Dievu. Mācāmies nūjot, apgūstam dažādus vingrojumus, iepazīstamies ar citu nozaru speciālistiem un viņu darbu, iepazīstam auglīkopību un dārkopību, dzīvi bez kaitīgas ķīmijas, gan citām praktiskām lietām. Sniedzam viņiem garīgus koncertus, braucam ekskursijās, skatāmies izglītojošas filmas. Redzot šo cilvēku acīs prieku, dzirdot sirsniņo pateicību, jūtam, ka esam viņiem vajadzīgas. Viņus neatbaida nekādi laika apstākļi. Mums kopā ir ļoti labi. Tas ir tikai viens veids no bezgalīgi daudzajiem, kur katrs no mums var atrast savu vietu. Lai Dievs svētī un iedrošina sievietes mūsu draudzēs, lai dod pacietību, mīlestību un sapratni!

Agnese Jēkabsone,
Liepājas draudze

Mans izaicinājums bija uzdrošināties kopā ar Dagniju Rodererti kalpot jaunajiem vecākiem ar bērniem. Liepājnieku jaunajām ģimenēm, daudz bērnu ģimenēm, aizbildņiem, sociālā riska ģimenēm tika atvērtas mūsu baznīcas durvis caur dažādiem izglītojošiem projektiem (Stārķu dienas, Māmiņu klubiņš, Bēbišu skola). Sadarbībā ar Liepājas sociālā dienesta ģimenes atbalsta daļu un Bāriņtiesu, dažāda vecuma sievietes apmeklēja mūsu izglītojošās nodarbības par ģimenes vērtībām, par bērnu audzināšanu un piedalījās dažādās praktiskās nodarbībās. Šobrīd daudzas no šīm ģimenēm ir aktīvas dalībnieces Bērnu draudzē. Mēs šīm ģimenēm vēlamies parādīt, ka baznīca ir vide, caur kuru Dievs vēlas jaunajiem

vecākiem dot gudrību, spēku, drošības sajūtu un patvērumu šajā pasaulē, kura ir lielo notikumu priekšā. Mums, adventīstiem, ir ļoti daudz teorētiskās zināšanas, un ir jāturpina attīstīt prasmes praktiskai kalpošanai līdzcilvēkiem. Pateicība Dievam par idejām un iespējām kalpošanā.

Jana Roderte,
Ventspils draudze

Bieži esmu saskārusies ar jautājumu, vai ir iespējams sievietes misiju (tas ir, mājsaimniecību un rūpes par bērniem) savienot ar sabiedrisko dzīvi un karjeru. Sākumā biju pilnīgi pārliecināta, ka mana misija būs mājas un bērni. Kādu laiku man tas viss ļoti patika, un bija liels prieks, ka varēju redzēt uzaugam savus bērnus. Bet, gadiem ejot, sapratu, ka nepavisam neesmu mājsaimnieces tips, un man ir vajadzīga aktīva sabiedriskā dzīve. Patiesībā bērniem arī patīk, ka esmu sabiedrībā, nevis tikai sēžu mājās. Pozitīvi ir arī tas, ka uz viņiem gulstas zināma daļa atbildības mājsaimniecības darbos. Tomēr ģimene ir un paliek mana kā sievietes prioritāte un izaicinājums. Ja darbs un sabiedriskā dzīve kaut kādā veidā sāktu traucēt ģimenes dzīvei un bērniem, noteikti atteiktos no tās, lai gan samazinātos ģimenes ienākumi. Laiku, ko vecāki velta bērniem, nav iespējams aizstāt ne ar ko citu.

Dzintra Bataraga,
Saldus draudze

Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt (Mt11:28).

Ar šādiem vārdiem Jēzus uzrunāja cilvēkus, kas bija sapulcējušies, lai Viņā klausītos un kaut ko iegūtu. Vai mūsdienās grūtsirdīgo ir kļuvis mazāk? Domāju, ko to cilvēku skaits, kuri pārdzīvo dziļas depresijas, izmisuma brīžus un vientuļību, ir kļuvis neskaitāmas reizes vairāk. Un šis ir laiks, kad mēs esam kļuvuši par Jēzus sūtņiem/sāli šai pasaulei.

Mūsdienās ļoti daudzas ģimenes cieš no tā, ka kāds ģimenes loceklis ir atkarīgs no alkohola, cigaretēm, narkotikām vai azartspēlēm, bet tikai dažās ģimenēs saprot visa šī ļaunuma sekas.

Al-Anon (pasaules mēroga organizācija, kas piedāvā pašpalīdzības programmu alkoholiķu ģimenēm un draugiem) ir viens no veidiem, kā mēs kā kristieši varam satikt, sadraudzēties un arī reāli palīdzēt šādu ģimeņu locekļiem.

Trīs gadus arī Saldū bija šāda līdzatkarīgo biedrība, kurā es darbojos. Pašlaik sanāksmes nenotiek, jo jaunu biedru nav, bet mēs turpinām uzturēt sakarus, un šīs sievietes zina, ka ir mīlošs Dievs, kas nekad neatstās savus bērnus un reiz nožāvēs visas asaras.

Guna Rīmane,
Rīgas 1. draudze

Vislielākais izaicinājums man ir bijis savienot karjeru, māju, ģimeni un kalpošanu. Visam laika vienkārši nepietiek. Bet, ja sakārto prioritātes un noliek Dievu un Viņa darbu pirmajā vietā, piepildās apsolījums, ka visas pārējās lietas tiks piemestas. Piemēram, dažus mēnešus pirms CM un PM noņemšanas pilnīgi viss mūsu ģimenē tiek pakārtots šī pasākuma organizēšanai. Tāpēc neesam kļuvuši nabagāki vai ko zaudējuši, ja mājās paliek kaut kas neizdarīts.

Arī kalpošanā draudzē ir jāzina, kas ir mana prioritāte. Esmu aicināta darīt daudz un dažādas lietas, bet zinu, ka mana misija ir CM un es nevaru atļauties darboties citās jomās, atstājot novārtā CM kustību. Bieži CM organizācija prasa tik daudz laika, ka nav iespējams visu paspēt, tad rīta stundās ar Dievu lūdzu, lai Dievs sakārto konkrētās dienas darbu secību, lai varētu paveikt to, kas ir jāizdara tieši šajā dienā. Tad vakarā varu slavēt Dievu, ka esmu izdarījusi tik daudz! Varu apliecināt, ka kopā ar Dievu var izdarīt arī neiespējamo... Tas, ko saņemam, liekot Dievu pirmajā vietā, nav naudā izmērāms un mūžā nopelnāms.

Ilze Latgale

“Kas strādā žēlsirdības darbu, lai dara to ar prieku... esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot tam Kungam.” Rm. 12;8,11. Šos ap. Pāvila vārdus atradu jaunībā kā garīgo pamatu darbam savā izvēlētajā profesijā, vecmātes darbā. Mēs nepiederam savam Kungam tikai 7.dienā- sabatā, bet visas septiņas dienas nedēļā, katru mirkli. Tāpēc meklēju prieku, lai kalpotu arī savā darbā.

Šo kalpošanas prieku esmu vēlējusies saglabāt, arī darot lielākus un mazākus darbiņus draudzē. Pēdējo gadu mīļākā kalpošana ir bijusi vadīt Bībeles izpēti jeb sabatskolu nedzirdīgo grupai Rīgas 1. draudzē. Joprojām pateicos Debestēvam par mīļo tulku Ilvu, par sadarbību, meklējot un kopīgi arī atrodot, kā mūsu brāļiem un māsām, kuri lieto zīmju valodu, skaidri un saprotami nodot bagātās svētības no Dzīvības Vārda. Pirms deviņiem gadiem, sākot kalpošanu Rīgas 1. draudzē, šo pienākumu saņēmu “mantojumā”. Sākumā jutos nedroša un nobijusies. Bet šo gadu laikā esmu iepazinusi atklātus, mīļus, uzticamus un čaklus draugus. Ticu, ka Jēzum, nākot godībā, viņu balsis skaļi gaviļēs pretī savam Glābējam, un viņu ausis dzirdēs brīnišķīgo debesu mūziku!

Nedaudz vairāk kā divus gadus kalpoju arī vecāku lūgšanu grupiņā. Šī ir īpaša kalpošana. Tai ir vajadzīga neatlaidība, izturība, uzticamība, arī vienkārša pazemība. Bet ieguvums ir ļoti liels. Tas ir atbalsts, padoms, iejūtība, kopā raudātas asaras un kopīgs prieks par uzklaustām lūgšanām. Šo gadu laikā nebija nevienas neuzklaustas lūgšanas. Dažkārt Dievs mūs pārsteidza ar apbrīnojamiem risinājumiem un iepriecināja ar brīnumiem mūsu bērnu un arī mūsu pašu dzīvē. “Baudiet un redziet, cik tas Kungs ir labs.” Ps. 34;9.

Mans novēlējums ikvienam, saņemot aicinājumu kalpot, uzticēt šo kalpošanu savam Kungam, lūgt un no Viņa saņemt palīdzību un kalpošanas prieku!

Izmantotie avoti:

Pastor's & Elder's Handbook for Women's Ministries, 2007. Women's Ministries Evangelism Manual, Is for Everyone, 2012.

Ellen G. White, *Welfare Ministry*, p. 145.

Glābts ŠAUBOTIES

Guntis Bukalders
Smiltenes draudzes
mācītājs

Sakiet, ko jūs darītu, ja jūs ieraudzītu spoku? Sāktu kliegt? Ko jūs darītu, ja spoks jums teiktu: “Esi drošs, es tas esmu, nebīsties!”? Ziniet, kaut kas līdzīgs notika ar mācekļiem, kad Jēzus staigāja pa jūras virsu (Mt 14:22–33).

Un Jēzus tūlīt lika mācekļiem sakāpt laivā un pirmajiem doties pāri uz otru pusi, kamēr viņš atlaida ļaužu pūli. Ļaudis atlaidis, viņš viens uzkāpa kalnā Dievu lūgt, un, vakaram nākot, viņš tur palika viens pats. Bet laiva bija jau vairākus stadijus tālu no krasta; viņi to mētāja, jo pūta pretvējš. Ap ceturtdās nakts sardzes laiku Jēzus nāca pie tiem, pa jūras virsu staigādams. Mācekļi, redzēdami viņu pa jūras virsu staigājam, izbijušies sauca: “Tas ir spoks!” – un kļiedza no bailēm. Bet Jēzus tūlīt tos uzrunāja: “Esiet droši, es tas esmu, nebīstieties!”

Tad Pēteris viņam sacīja: “Kungs, ja tu tas esi, liec man nākt pie tevis pa ūdens virsu.” Viņš sacīja: “Nāc!” Un Pēteris izkāpa no laivas un, iedams pa ūdens virsu, gāja pie Jēzus. Bet, vētru redzēdams, viņš nobijās un sāka grimt; un viņš sauca: “Kungs, glāb mani!” Tūdaļ, roku izstiepis, Jēzus viņu satvēra un viņam sacīja: “Mazticīgais, kādēļ tu šaubījies?” Viņi iekāpa laivā, un vējš norima. Tad tie, kas bija laivā, nometās ceļos viņa priekšā un sacīja: “Patiesi tu esi Dieva Dēls!”

Jēzus pavēlēja mācekļiem naktī doties prom uz otru jūras malu, bet pats devās kalnā Dievu lūgt. Jēzus uzticēja savu misiju Tēva gribai. Lūgšana ieilga līdz pl. 3:00, un mācekļi atradās jūrā, vētrā vieni paši.

Tolaik valdīja uzskats, ka jūra ir dēmonisko spēku mājvieta, zemes vieta, kur vēl aizvien valda haoss, un tas Jēzus staigāšanu pa ūdens virsu padarīja vēl jo brīnumaināku. Ejot pa mutuļojošo Galilejas jūru kā pa asfaltētu ielu, Jēzus atklāja savu varu pār sātanu, pierādot savu pārākumu gan pār dēmoniem dzelmē, gan pār viesuļvējiem un dārdošajiem viļņiem virspusē.

Starp citu, ejot pa jūras viļņiem, Jēzus piepildīja Ījaba grāmatā 9:8 rakstītos vārdus “Viņš (YHWH) viens pats izpleš pār zemi debesis un soļo pār jūras viļņiem.” (1965. g. tulk.).

Pārdomas

Vai ievērojāt, ka problēmas mācekļiem radās nevis nepaklausības dēļ, bet tieši tādēļ, ka viņi paklausīja Jēzum un devās laivā uz otru krastu? Reizēm Jēzus aicina arī mūs doties dziļākos ūdeņos, kur mums nav kartes. Un te Jēzus klātbūtne izmaina situāciju. Pat visbezcerīgāko!

Tobrīd, kad Jēzus nāk pie viņiem, viņi visi droši vien jau ir viscaur izmirkuši, zobi klab un rokas pārgurušas no piepūles. Matejs saka, ka tobrīd bija ap pulksten trijiem no rīta. Marks raksta, ka Jēzus lika viņiem doties “uz otru krastu, uz Betsaidu” (Z/ZA, Mk 6:45), bet Matejs vēlāk raksta, ka viņi izcēlās krastā pie Genecaretas (ZR, Mt 14:34). Tātad vētra tos aizne-

sa kādus 7–8 km uz rietumiem no sākotnējā mērķa. Neviens nespēja gulēt, pat ja to gribētu. Visi raudzījās uz horizontu, vēlēdamies ieraudzīt zemi, cenzdamies noteikt attālumu, cik viņi jau ir nobraukuši un cik vēl atlicis, kad kāds pamanīja tumšu stāvu ejam viņiem pretim pa mutuļojošajiem viļņiem. “Tas ir spoks!” kāds iesauca, bet spoks tūlīt sauc viņiem: “Turiet drošu prātu, Es tas esmu! Nebīstieties!” Iespējams, ka Viņa balss skanēja svešādi, vai arī varbūt Viņš bija pārāk tālu, lai Viņu skaidri saskatītu, jo Pēteris netic Viņam. Nobijies līdz nāvei, Pēteris izsaka vārdos to, par ko pārējie neiedrošinās pat domāt: „Tad Pēteris viņam sacīja: “Kungs, ja tu tas esi, liec man nākt pie tevis pa ūdens virsu.” Viņš sacīja: “Nāc!” Un Pēteris izkāpa no laivas un, iedams pa ūdens virsu, gāja pie Jēzus.”

Liec man nākt tur, kur Tu esi; ļauj nostāties Tev blakus uz ūdens virsas. Parādi man, ka arī es to varu darīt, ko Tu dari, ja Tu to vēlies. Atņem man šaubas! Liec man ticēt! Izklaušās tik vienkārši, vai ne? “Nāc,” Jēzus saka, un Pēteris pārliet kāju pār laivas bortu, un kamēr pārējie mācekļi noraugās viņā izbailēs iepļēstām acīm un sirdij kāpjot laukā pa muti, Pēteris nostājas kājās uz ūdens virsmas — viļņiem nikni triecoties pret laivas bortu un vējam purinot matus acīs — viņš stāv uz ūdens virsmas, ievēl trīcošu elpas vilcienu un — stāv! Tad viņš sper dažus steidzīgus soļus pa mutuļojošo virsmu pretim Jēzum, droši vien līdzīgus pirmajiem soļiem savā mūžā, un tas viņam puslīdz izdodas, līdz kamēr kāda spēcīga vēja brāzma gandrīz apgāž viņu. Viņš izbīstas un jūt, kā kājas grimst melnajā dzelmē zem viņa, un jau nākamajā mirklī viņš grimst kā akmens.

Bet, vētru redzēdams, viņš nobijās un sāka grimt; un viņš sauca: “Kungs, glāb mani!”

Pagaidiet! Vai tad vētra uz kādu brīdi bija pārstājusi trakot? Nē! Pēteris uz mirkli bija aizmirsis par vētru, viņš raudzījās uz Jēzu un uz iespēju būt kopā ar viņu.

Iedomājieties sevi šodien Rīgā, viesnīcas “Latvija” 20. stāva numurā, stāvam pie loga. Pēkšņi 100m attālumā no viesnīcas jūs ieraugāt Jēzu stāvam uz mākoņa maliņas gaisā, un jūs saucat: “Kungs, ja Tu tas esi, liec man nākt pie tevis!” Viņš saka: “Nāc!”, un jūs... izlecat pa 20. stāva logu un... ejat viņam pretī. Tad kaut kur pusceļā jūs sākat racionāli domāt... un... jau nākamajā mirklī viesnīcas desmitā stāva iemītnieku mieru iztraucē spalga, sirēnai līdzīga skaņa. Pēc mirkļa jūs esat dzelžaini ieķērušies kādā rokā, kas jūs tur un nelaiž vaļā. Uh! — pēdējā brīdī...

Bet atgriezīsimies pie Pētera un pārējiem mācekļiem jūrā. “Kungs, glāb mani!” iesaucas Pēteris, un Jēzus palīdz, izstiepis roku, Viņš satver Pēteri, izvelk viņu no aukstā ūdens un aizvelk viņu uz laivu, kur pārējie mācekļi ievēl viņu laivā. Vai esat kādreiz mēģinājuši staigāt pa ūdens virsu?—ne ziemā, bet vasarā! Vairums cilvēku droši vien nē. Kad pirmo reizi izlasīju par šo notikumu ar Pēteri, es pamēģināju. Neiznāca. Saprātu, ka man ticības par maz. Vai arī tur nebija Jēzus, kas liktu man iet.

Kaut arī jūs neesat mēģinājuši staigāt pa ūdens virsu, jūs droši vien spējat iedomāties, kā pēc šī notikuma jutās Pēteris. Varbūt esat centušies pāriet kādu upi pa pārkritušu koka stumbru, virzoties centimetru pa centimetram uz priekšu, līdz paskatījāties lejup mutuļojošajā ūdenī un tad nobijāties, zaudējāt balansu un turpmāko ceļu veicāt slapjām biksēm.

Vai varbūt jūs mācījāties braukt ar velosipēdu un, uzņēmumši pietiekošu ātrumu, vairs negriļojāties, bet sākāt lidot, vējam plivinot matus un ainavai slīdot garām kā filmā, un tad pēkšņi zaudējāt pārliecību par savām spējām, mēģinājāt ar kājām aizsniegt zemi, un jau nākamajā mirklī viss eksperiments beidzās ar kaut ko līdzīgu sakāmvārdam “pats gar zemi, zirgs gar zemi, mute pilna ar zemi...”

Un tad šie briesmīgie vārdi: “Mazticīgais, KĀDĒĻ tu šaubījies?” Jā, kādēļ?—Kristus taču visu laiku bija turpat blakus! Mateja evaņģēlijā 14:31 Jēzus Pēterim uzdod neparastu jautājumu—“kādēļ” eiš tī (eis tī, “kādēļ”), normāla forma būtu diā tī (dia tī, “kāpēc”), tāpat kā Mt 9:14. Kāds Bībeles pētnieks ir uztvēris šo niansi— Mt 9:14 gadījumā jautājums ir kāda iemesla dēļ— “kāpēc mēs un farizeji gavējam?”, bet Jēzus mācekļi negavē? Bet šeit Mt 14:31 runa ir par to, “kāda mērķa labad— kā dēļ” Pēteris šaubījās? Jēzus nejautā Pēterim “kāda iemesla dēļ” viņš šaubījās (to visi saprot!), bet “kāda mērķa dēļ” viņš to darīja tad, kad jau bija nogājis tik tālu? Kur te ir kāds racionāls izskaidrojums Pētera rīcībai? Ziniet, dažreiz ne tikai mēs paši, bet pat Dievs kaut ko nesaprot! Bet tādi nu mēs esam...

“Mazticīgais, kādēļ tu šaubījies?” Šie ir vārdi, kurus mēs neviens nevēlamies dzirdēt, izteiktus tieši mums, un tomēr šie ir vārdi, kurus mēs izsakām paši sev ik dienas. Kāpēc man nav vairāk ticības? Kāpēc es nespēju uzticēties Dievam? Kāpēc es nespēju atlaist savu dzelzaino satvērienu, lai Dievs rūpējas par mani? Kāpēc es šaubos? Es taču ticu, ka esmu Dieva rokās, un ticu, ka tās ir labas rokas, bet tad es zaudēju darbu un nevaru atrast citu, un tad, kad darba intervijas seko viena otrai un mani naudas krājumi izsīkst, mana ticība aiziet tiem līdz, un es sāku grimt.

Es ticu, ka Dievs ir klātesošs un darbojas šajā pasaulē, un tomēr notiek daudzas briesmīgas lietas. Es izlasu laikrakstu virsrakstus, noziegumu statistiku, nekrologus, un šķiet, ka vētra nekad nebeigsies. Es ticu dzīvei pēc nāves un spožai nākotnei kopā ar Dievu, bet tad es saslimstu, un ārsts saka, ka vēl seši līdz deviņi mēneši, un es lūdzu pēc brīnuma, bet brīnums nenotiek, un es lūdzu pēc Dieva iedrošinošās balss, bet balss neatskan, un tad viņi jau skalojas man ap gurniem, un es sāku grimt.

Kāpēc mēs šaubāmies?

Tāpēc, ka esam nobijušies, tāpēc, ka jūra ir tik milzīga un mēs esam tik niecīgi, tāpēc, ka vētra ir tik spēcīga un mēs tik viegli grimstam, tāpēc, ka mēs tik maz varam noteikt savu dzīvi un mēs esam tik bezpalīdzīgi tās satvērienā. Kāpēc mēs šaubāmies? Jo mēs esam nobijušies, kaut arī mums ir ticība.

Jo mums ir ticība, jūs taču to zināt. Nav jau tā, ka mums nebūtu nekādas, kaut kas mums ir. Tāpat kā Pēterim mums ir mazliet, un mazliet ir vairāk nekā nekas, kaut arī dažreiz šķiet, ka tās ir par maz, lai tā mūs izglābtu.

Pēterim ir maz ticības... Bet kā ar pārējo mācekļu ticību? Kur viņi ir tobrīd? Cik liela ir viņu ticība? Lai kāda būtu pārējo ticība, reizēm pietiek pat ar mazu ticību, lai traģisks stāsts noslēgtos ar Dieva slavēšanu. Pateicoties Pētera drosmei rīkoties, visi mācekļi notikuma beigās var atzīt Jēzu Kristu par Dieva Dēlu. Viena “mazticīga” cilvēka rīcības iespaids!

Tiktāl par Pēteri, par viņa mazo ticību, kas nespēja pastāvēt krīzes situācijā. Vai nav tā, ka mūsu ticība reizēm ir līdzīga? Vai ievērojāt, ka Jēzus lūdza pirms vētras, nevis kā Pēteris—tad, kad jau ūdens smēlās mutē? Kā ar mums? Kad mēs lūdzam?

Tāpat kā Pēterim, mums ir ticība un mēs šaubāmies, mēs cenšamies iet ar Jēzu un mēs “izkrītam”, mēs speram dažus soļus un mēs grimstam, un saucam: “Kungs, glāb mūs!”, un Viņš to dara, sniedzams mums gan roku, gan norājumu: “Mazticīgais, kādēļ tu šaubījies?” Dzirdot šos vārdus, vairums no mums uzskata, ka ir zaudējuši, bet es tomēr neesmu par to pārliecināts. Vai varat iedomāties šo stāstu beidzoties citādi?

Kā būtu bijis, ja Pēteris nebūtu grimis? Kā būtu bijis, ja viņš būtu izlēcis no laivas pilnīgā pārliecībā, piezemējies uz abām kājām ūdenī un tad smaidot devies pretim Jēzum, ne mirkli nevilcinoties un nešaubīdamies? Kā būtu, ja arī pārējie mācekļi būtu sekojuši Pēterim, viens pēc otra izlēkdami no laivas un visi pilnīgā ticībā draiskojušies pa ūdens virsu, kamēr vētra trako, vējš rausta laivas buras un zibens ik pa laikam pāršķēļ tumsu virs viņu galvām?

Tas būtu cits stāsts. Iespējams, ka tas būtu pat labāks stāsts, bet tad tas nebūtu stāsts par mums. Patiesība par mums ir daudz sarežģītāka. Patiesība par mums ir tā, ka mēs gan paklausām, gan baidāmies, mēs ejam un mēs grimstam. Nav tikai viens vai otrs. Mums ir abi reizē. Mūsu ticība un šaubas nav viena otru izslēdzošas, tās pastāv mūsos vienlaicīgi, gan ceļot mūs, gan gremdējot, sniedzot mums drosmi un nesot bailes, balstot mūsu svaru mežonīgos dzīves jūras viļņos un velkot lejup kā akmeņus.

Tāpēc mums nepieciešams Jēzus. Lai mēs nenoslīktu jūras viļņos bez Viņa. Mūsu bailes un šaubas var mūs paralizēt, bet tās arī liek mums saukt pēc Jēzus glābjošā pieskāriena, tāpēc ne visas tās ir sliktas. Ja mēs nekad negrimtu — ja mēs paši varētu staigāt pa ūdens virsu —, mums nevajadzētu Glābēju. Mēs paši varētu ar visu tikt galā. Mūsu šaubas, lai cik baisas tās arī būtu, atgādina mums kas mēs esam un kam mēs piederam, un kas mums ir vajadzīgs, lai izglābtu mūsu dvēseli. Kad mēs visi grimstam kā Pēteris, Kungs izstiepj roku un satver mūs, vispirms atsaucoties savā žēlastībā un tad uzdodot nepatīkamu jautājumu — “Kādēļ tu šaubījies?” —, bet nekad neatraidot mūs. Viņš atved mūs atpakaļ laivā, labi apzinoties, ka mēs esam laivā tieši mūsu ticības dēļ vai tāpēc, ka vēlamies ticēt, un tāpēc, ka vēlamies sekot Viņam arī visās šaubu pilnajās dienās.

Viņš atved mūs atpakaļ laivā, kur mūsu ceļabiedri satver mūs aiz krāgas un pārvelk pār bortu, kur mēs izsīkušiem spēkiem nokrītam uz slidenā klāja. Un pēkšņi vējš pārstāj pūst, viļņi apklust un, brīnumainā klusumā naktij pārvēršoties dienā, mēs visi, kas esam laivā, metamies Viņa priekšā ceļos un pielūdzam Viņu: “Patiesi Tu esi Dieva Dēls.”

Elīna Ģipsle
Rēzeknes draudze

AUSTIŅU VINGRINĀŠANA

Novembra beigās Rēzeknē sanāca kopā ģimenes, kuras gribēja bagātināt savu laulības dzīvi ar jaunām zināšanām un praktiskiem ieteikumiem no Vitālija un Irinas Mačņeviem, kas ir draudzes ģimeņu kalpošanas nodaļas vadītāji un jau labu laiku vada ģimeņu vakarus.

Satikšanās tēma bija: “Kā klausīties un sadzirdēt vienu otru.” Sākumā pāri iepazīstināja katrs ar savu ģimeni, dažos vārdos pastāstot viens par otru. Kā arī par kādu konkrētu gadījumu, kad nesadzirdēšanas dēļ ģimenē radušies pārpratumi. Pēc tam tika uzdots jautājums visiem, kā viņi uzskata, vai viņi savās ģimenēs un radu lokā ir sadzirdēti. Un kas par to liecina.

Pārrunājām jautājumus, kāpēc mēs nedzirdam vai nesadzirdam to, ko runātājs ģimenē vai sabiedrībā grib pateikt. Un kas ir jādara, lai mūs tomēr sadzirdētu.

Otrajā daļā pāri mācījās ieklausīties viens otrā praktiski. Veselas frāzes no ģimenes dzīves parādīt viens otram bez vārdiem, tā saucamajā „mēmajā šovā”. Piemēram: „Aizej, lūdzu, uz veikalu pēc maizes!”

Spēlējām arī spēli, kur vadītājs sauca dažādas ķermeņa daļas, bet rādīja uz citām ķermeņa daļām. Un bija diezgan grūti koncentrēties un tomēr sadzirdēt, nevis pateikt parādīto.

Katrai ģimenei kā pateicība par piedalīšanos tika dāvinātas simboliskas dāvaniņas – cepumi „Austiņas”.

Aivars Verčinskis: Man patika pati atmosfēra, kad ģimenes sanāk kopā un dalās ar savu pieredzi. Tas vien ir ļoti apsvaicami. Un arī tēma – aktuāla. Ir svarīgi atkārtot, pat ja kaut kur jau to esi dzirdējis. Jo mēs katrs dzīvojam ar savu

izpratni. Arī ģimenē – sieva un bērni. Ir jāmacās vienu otru sadzirdēt.

Larisa Kuzmina: Mēs ar vīru laulībā jau esam kopā 50 gadus. Pa šo laiku esam iemācījušies sadzirdēt viens otru. Es jokojot saku, ka, ja kāds mani nedzird, varu pateikt arī skaļāk (smejas). Protams, ir ļoti svarīgi, sevišķi jaunām ģimenēm, nākt kopā un mācīties, pārrunāt. Man patīk, ka šie vakari ir labā kompānijā, bez alkohola, bet ļoti jautri.

Jeļena Gubko: Man patika viss. Gan vakara tēma, gan tas, ka pieauguši cilvēki nāk kopā, lai mācītos būt laimīgāki un gudrāki ģimenes dzīvē.

VIENPADSMIT JAUNAS ZVAIGZNES

Tatjana Tomšone
Rīgas 5. draudze

Svētku formās sapucēti, daži patīkamu uztraukumu pilni, 7.decembrī Baznīcas ielā 12a pulcējās Piedzīvojumu meklētāju Rīgas kluba „Jūras zvaigznes” bērni kopā ar vecākiem, vecvecākiem, brāļiem, māsām un draugiem, lai piedalītos īpašā ceremonijā.

Korintas draudzes zālē bija sapulcējušies bērni un pieaugušie, lai kluba rindās uzņemtu 11 jaunus dalībniekus! Šie bērni jau kopš septembra bija cītīgi apmeklējuši kluba nodarbības (katru otro sestdienu), iepazinušies gan ar kluba draugiem un

Tad uz skatuves palika tikai pasākuma varoņi – 11 nedaudz satraukti, bet smaidoši un priecīgi bērniņi. Viņi visi kopā varēja atkārtot PM kluba biedru solījumu, katrs iesprauda degošas liesmiņas simbolu ar savu vārdu uz izveidota altāra, apliecinot savu apņem-

meklētājiem, pastāstot, kas viņiem patīcis, kad viņi bija šajā klubā, kā arī uzdāvinot pa baltai mārtiņrozei un milzīgam balonam katram no viņiem.

Priekšā tika uzaicināts Rīgas 1.draudzes mācītājs Ivo Roderts, kurš visus gan sasmēdināja, gan lika padomāt, izstāstot notikumu par divām pelītēm. Gar sienu skrēja peles – mamma un pelēns. Viņiem priekšā izskrējis kaķis, bet mamma nezaudēja drosmi un teica „vau-vau!” Sabijies kaķis aizskrēja prom. „Redziet, cik svarīgi ir zināt svešvalodas!” teica mācītājs Ivo.

Mācītājs izteica nožēlu, ka viņa bērnbas laikā nav bijis tāda kluba un tādu iespēju, piedzīvojumu, un novēlēja, lai bērni klubā iemācās daudz ko jaunu un labu, iegūst labus draugus un arī sadraudzējas ar Dievu.

Nodziedot kopā dziesmu „Mans Dievs ir tik liels” un kopā pielūdzot, visi kluba dalībnieki nevis devās mājās svinēt, bet uzreiz piedalījās nodarbībās, katrs sava vecuma grupā.

Jau 21. decembrī notiek Ziemassvētkiem veltīts pasākums, kurā kluba biedri iepriecinās klātesošos ar īpaši sagatavotu lugu.

Mūsu bērniņi ir jauki, aktīvi, talantīgi un muzikāli. Viņiem tikai jāļauj sevi izpaust un jāpriecājas par to, izsakot atzinību. Un jāpateicas Dievam, ka viņi mums ir – ģimenēs, draudzēs.

skolotājām, gan kluba likumiem, noteikumiem, iemācījušies himnu un citas dziesmas. Var teikt, ka viņi godam bija izturējuši pārbaudes laiku, un tagad viņiem bija jāklūst par oficiāliem kluba biedriem.

Svētku pasākums sākās ar visu kluba biedru (esošo un topošo) iznākšanu priekšā, tad visi klātesošie nodziedāja Latvijas valsts himnu, kurai sekoja piedzīvojumu meklētāju himna. Kluba „Jūras zvaigznes” vadītāja Laura Vendele pastāstīja par kluba darbu, noteikumiem un mērķiem. Galvenais ir, lai bērni iemācās būt visādā ziņā labi gan ģimenēs un ar draugiem, gan veidotu sirsnīgas attiecības ar Dievu, arī paklausot Viņa likumiem un cienot Viņa radīto.

šanos būt labiem Dieva acīs. Katram jaunajam kluba biedram skolotājas ap kaklu aplika zilu kluba kaklautu.

Rīgas Ceļa meklētāju kluba „Draudzīgā uguns” biedri bija sagatavojuši pārsteigumu jaunajiem piedzīvojumu

SVEIKI VISIEM! ESAM ATGRIEZUSIES MĀJĀS!

KRĀ: Krū, ko tu te dari?

KRŪ: Labāk, māšuk, netraucē! Man tagad ir ļoti svarīgs darbs. Es rakstu!

KRĀ: Ko tu raksti? Pilnu lapu jau esi pierakstījis! Vai pieraksti savus nedarbus?

KRŪ: Nu, tu gan izdomāji! Nē taču! Es rakstu dāvanu sarakstu!

KRĀ: Tiešām? Tik daudziem esi nolēmis sagādāt dāvanas?

KRŪ: Krā, nu ko tu tagad runā! Tas nav dāvanu saraksts citiem, bet man! Tūlīt Ziemassvētki būs klāt. Es taču nevaru palikt bez dāvanām!

MAMMA: Dzirdu, jūs runājat par dāvanām un dāvanu sarakstiem.

KRĀ: Mammucīt, skat, Krū pilnu lapu pierakstījis! Tūlīt būs jāgriež lapai otrā puse! Un to visu viņš grib dabūt Ziemassvētkos!

MAMMA: Kāre uz mantām tev, Krū, tiešām liela. Tad man jājautā, vai jūs abi zināt, kāpēc pasaulē svin Ziemassvētkus?

KRŪ: Es zinu! Tāpēc, ka milzīgu laiku atpakaļ pasaulē piedzima JĒZUS!

KRĀ: Pie tam Viņš bija DIEVA DĒLS! Turklāt VIŅŠ piedzima parastā kūtiņā, silītē! Un Austrumu gudrie nāca VIŅU apbrīnot, jo zināja, ka JĒZUS ir ļoti, ļoti īpašs.

KRŪ: Tu aizmirsi par eņģeļiem! Pār ganiņiem nakts tumsā nolaidās simtiem eņģeļu! Tie pavēstīja ganiņiem par šo lielisko notikumu – JĒZUS piedzimšanu!

MAMMA: Jā, tā ir pati brīnišķīgākā Ziemassvētku dāvana, kādu pasaule jebkad saņēmusi.

KRŪ: To mēs, mammucīt, zinām. Pavisam nesen taču atgriezāmies no ceļojuma zemē, kurā kādreiz dzīvoja JĒZUS. Mums šie jaukie iespaidi vēl pavisam svaigā atmiņā, vai ne, māšuk?

KRĀ: Protams. Tas patiešām bija jauks un interesants piedzīvojums! Israēla zeme ir tik īpaša!

KRŪ: Tomēr man patīk, ka, tuvojoties Ziemassvētkiem, atkal esam mājās!

MAMMA: Krū, kā tu domā, vai JĒZUS arī kādreiz ir rakstījis šādus dāvanu sarakstus, kā tu tagad?

KRŪ: Ja tā padomā... Laikam jau nav gan.

KRĀ: JĒZUS, Krū, nu nemaz nebija mantkāriģs! VIŅAM, uz zemes dzīvojot, nemaz nebija savas mājas, kur nu vēl mantu kalni!

mamma: Toties JĒZUM bija un ir vēl šodien ļoti daudz dāvanu, ko dāvāt citiem. Katram bērniņam un arī lielajam VIŅŠ dāvā eņģeli, kurš viņu apsargā.

KRŪ: Jā, tikai to eņģeli nevar redzēt. Bet es vienalga zinu, ka viņš ir un mani sargā!

KRŪ: Kādas dāvanas ir vēl JĒZUM ?

mamma: Priekš bēdīgas sirsnības VIŅAM ir prieks, ko dāvāt. Priekš saslimuša – veselība. VIŅŠ dāvā arī gudrību.

KRŪ: To es esmu pārbaudījusi. Kad es mācos mājas darbus un ar kaut ko netieku galā, tad es lūdzu JĒZU pēc palīdzības, un vienmēr to arī saņemu.

KRŪ: Man ir tikusi tāda lieliska dāvana, ka varu ticēt tam, ka DIEVS ir! Ticība arī ir dāvana, vai ne, mammucīt?

mamma: Jā, Krū, ticība ir ļoti vērtīga dāvana. JĒZUM priekš visiem ir pašas vērtīgākās dāvanas – mīlestība, draudzība, veselība, prieks, mīļi draugi...

KRŪ: Mamma un tētis arī!

KRŪ: Tās dāvanas, ko dāvā JĒZUS, nevar nopirkt nevienā veikalā!

KRŪ: Jā, un ne par kādu naudu!

mamma: VIŅŠ tās bagātīgi dāvā saviem draugiem. Pie tam pilnīgi par velti.

KRŪ: Zināt ko, es to savu sarakstiņu drusciņ pārrakstīšu.

KRŪ: Tā, Krū, ir pavisam laba doma.

KRŪ: Man ļoti bail šajā pasūtīto mantu sarakstā pazaudēt JĒZUS dāvanas un VIŅU pašu.

mamma: Tas jau laikam ir pats galvenais – šajos svētkos neaizmirst, kāpēc mēs tos svinam, un censties dāvāt citiem tieši tik daudz priecīgu dāvanu, cik vēlamies saņemt paši!

KRŪ: Bērni, lai jums tiek daudz, daudz dāvaniņu no JĒZUS šajos svētkos!

KRŪ: Un neaizmirstiet ar tām dalīties!

UZPEVUMS

Tu varēsi izveidot Bībeles pantu, ja pieskaitīsi vai atņemsi no norādītā burta un atradīsi nepieciešamo burtu pēc alfabēta.

A Ā B C Č D E Ē F G Ģ H I Ī J K Ņ L Ņ M N Ņ O P R S Š T U Ū V Z Ž

D+9 S-3 K+4 Ž-4 S-6 O+3 L-5 N+4 R-1 F+4 Ā+5 H-6 P+8 G+3 T-8 F+4 R+1

A+2 I-5 U-4 K+5 Ū-4 K+4 V-2 J+5 O+3 N-8 S-1 B+3 T-5 Ņ+6 Ž-7 C+2 H-4 G+8 T-2

Š+4 Ņ-9 T-6 F-8 S+5 G-8 L+7 Ģ-4 O+3 Ē+5 M+5 A+2 T-3 Č+9 J+6 T+1 I+7 Ū-4

N+3 E-6 B+3 L+5 N-1 B-2 F-3 Ā+5 Z-1 Ģ-3 E+8 O+3

R+6 C-3 L+7 Č+2 Ū-9 F-8 F+4 V-5 E-1 D+7 G-3 Ņ+9 T-2

O-3 P+6 Ū+3 M-6 C+6 F-8 Ē+5 N+5

R+3 Ķ-9 Š+4 V-5 S+3 P-3 K+4 N-8 H-5 N+4 D-5

P+7 Ā-1 N-3 B+3 J+6 G+3 F-2 M-4 N+5

IZBRĪVĒTAIS SABATS

Tā kā pēdējā laikā adventistu lokā manāmi krasi atšķirīgi viedokļi par to, ko vajadzētu vai nevajadzētu darīt sabbatā, nespēju palikt vienaldzīga. Ja Dievs mums kaut ko ir pavēlējis, vai mēs drīkstam izsaukuma zīmi nomainīt ar jautājuma zīmi? Vai tādā gadījumā neapšaubām Dieva varenību un autoritāti? Vēlos Jums līdzdalīt vienu no saviem piedzīvojumiem.

Darbs bērnodārzā ir interesants un dažādiem pasākumiem bagāts. Tuvojās pagājušā gada 18. novembris, kura svinības mums parasti norit kādas darba dienas vakarā kopā ar bērnu vecākiem. Citām audzinātājiem svētku rīkošana šķiet piemērota jebkuras dienas pievakarē. Ar mani ir citādi. Ir kāds vakars nedēļas gājumā, kas atšķiras no visiem pārējiem. Tas ir laiks, ko jau kopš pasaules radīšanas iesākumiem iesvētījis un īpaši atšķīris pats Visuma Radītājs. Balstoties uz dzīvo Dieva Vārdu, skaidri zinu, ka no piektdienas saules rietā līdz sestdienas saulrietam ir sabata dienas svēts laiks, ko Dievs mums pavēl turēt svētu. Dievs visai cilvēcei ir devis 10 baušļus – mīlestības likumus –, kuru ievērošana nāk par svētību mums pašiem. Kas notiktu, ja mūs kāds bez ierobežojumiem apzagtu, krāptu, uzbruktu, pat nogalinātu? Visam, ko Kungs saka vai veic, ir savs mērķis – lai pasargātu un glābtu ikvienu no mums. Turklāt svarīgs un nemainīgs ir katrs Dieva dots bauslis!

Pasākums ar vecākiem tika plānots 16. novembra vakarā – jau sabata laikā. Lūdzu Dievam, lai Viņš atrisina sarežģīto situāciju. Mēneša sākumā tolaik apslimu – uzkāpa temperatūra, paliku bez balss. Kādas 10 dienas dzīvoju pa māju. Bet nedēļā, kad bija paredzēti svētki, zināju, ka būšu atpakaļ darbā. Ja godīgi, cerēju, ka konkrētajā piektdienā būs mana brīvā diena...

Ārstējos mājās un regulāri no visas sirds lūdzu, lai Dievs pats visu atrisina ar sabata vakaru. Dievs zināja, ka vēlos būt Viņam uzticīga līdz galam. Lai arī cik nopietns un svarīgs būtu darbā pasākums, paklausīt Dievam man ir nesalīdzināmi būtiskāk. Citi varbūt teiks: „Eh, kas tad tur – aiziet sabbatā uz pasākumu bērnodārzā!”, bet man tas nav pieņemami. Sabats ir laiks īpašai draudzībai ar Dievu nevis pasaulīgiem svētkiem. Zināju, kāda ir Dieva nostāja šajā jautājumā, tāpēc lūdzu, lai mīlošais Kungs visu atrisina Viņam par godu! Galu galā, tas ir Viņa izdots likums, ne cilvēku.

Vismaz vienai audzinātājai vajadzēja būt ar bērniem pasākuma laikā. Ko darīt, ja netiek neviena? Izjutu sevī milzīgu cīņu – zvanīt citām kolēģēm un ko sarunāt, vai arī turpināt lūgt un gaidīt, lai Dievs visu brīnumainā veidā atrisina. Būšu atklāta, pēc rakstura neesmu visai pacietīga. Viegļāk ir skriet „pa galvu, pa kaklu”, bet tomēr kaut ko darīt. Svētais Gars mani skaidri uzrunāja, lai nepadodos un neatlaidīgi lūdzu Dievu līdz galam. Turpināju lūgt. Brīžos, kad zvanīja auklīte (ļoti sirsniņš un mīļš cilvēks), īsi pielūdzu, lai Dievs svētī un vada mūsu sarunu. Tiklīdz iezvanījās telefons, šķita, ka būs jaunumi par konkrēto piektdienas vakaru. Bet nekā. Laiks gāja, un neviens neko par šo tēmu pat neieminējās. Mani tas tracināja. Tīri cilvēciņi gribējās, lai viss jau drīzumā atrisinās. Protams, zināju, ka Dievs uzklausa manas lūgšanas, visu vada un kār-

to. Bet mans cilvēciņš vājums ilgojās pēc tūlītēja risinājuma. Tobrīd mācījos paļauties uz Dievu. Tie, kas vēlas paklausīt Dievam un Viņa spēkā ir izturējuši līdzīgas cīņas (vai pat vēl daudz smagākas), mani sapratīs. Tā es lūgšanās cīņās apmēram nedēļu. Viegli nebija... Bībelē ir rakstīts: „Lūdziet, tad jums taps dots!” (Mt. 7:7) Vai Dievs atstātu mani bez atbildes? Cik es pazīstu Dievu, Viņš tā nerīkojas. Ne vienmēr Debesu Tēvs mums atsaucas apstiprinoši un uzreiz, bet uzklausa Viņš katru lūgšanu, pat visniecīgāko sirds nopūtu un atbild vispiemērotākajā brīdī vislabākajā veidā. Arī šoreiz Dievs pavērsa visu daudz brīnišķīgāk nekā es cerēju!

Nedēļu tieši pirms pasākuma zvanīja kolēģīte. Viņa zināja, cik man svarīgi ir piektdienas vakari. Klausījās auklītes teiktajā un plati smaidīju! Dievs atrada veidu, kā pagodināt Savu vārdu arī manu kolēģu priekšā! Kungs izmantoja muzikālo audzinātāju, kura bija ierosinājusi pasākumu šoreiz vadīt no rīta un bez vecāku klātbūtnes. Brīnumainā kārtā visi piekrituši, arī vadītāja! Mana mīļotā auklīte tik noteica: „To jau tikai tavs Dievs varēja nokārtot!” Es, protams, viņai piekritu! Dzirdēju vēlāk sapulcē izbrīnu, kāpēc šogad valsts svētku svinības bijušas rīta daļā un bez vecākiem, bet viss esot bijis labi! Ja citi raustīja plecus, kāpēc tas tā, es klusībā cēlu acis uz augšu – pretī Debesīm, lai pateiktu milzīgu paldies! Dievs sakārtoja, lai pasākuma norise ar kņadu un uztraukumu nebūtu sabata laikā!

Bet ar to jau viss nebeidzās! Kad atgriezos darbā, man piezvanīja kolēģe. Tā kā viņa strādā vēl vienā bērnodārzā, tad regulāri izmainās darba grafiks. Līdz šim otra audzinātāja apgalvoja, ka 16. novembrī noteikti jābūt savā otrajā darba vietā, bet tagad viss mainījies – viņa labprāt svētku dienā būs mūsu bērnodārzā, savukārt es lai strādāju ceturtdien. Es klausījos kolēģes teiktajā un nespēju aptvert, vai dzirdētais ir patiesība! Es tik daudz biju par šo situāciju lūgusi, krenķējusies, pārdzīvojuši... Tad pēkšņi uzzināju, ka tā piektdiena man vispār būs brīva! Dievs to jau zināja no paša sākuma! Kaut gandrīz pēdējā brīdī, bet visuvarenais Kungs pašķīra visus apstākļus un dāvāja man uzvaras prieku. Ticu, ka arī tās kolēģītes, kas bija informētas, ka rudens un ziemas laikā piektdienas vakaros es nestrādāju, pamanīja, ka šoreiz visu vadīja un nokārtoja kāds augstāks Spēks. Es nevienam nezvanīju, no savas puses nemēģināju kādu pierunāt mainīt dienas vai laikus. Dievs bija kopā ar mani un dāvāja tik ļoti gaidīto atrisinājumu – istā brīdī un īpašā veidā! Piedod, Kungs, manu mazticību un satraukumus! Un milzīgs paldies, ka Tu visu vadīji un atrisināji Tavam godam! Paldies par Tevis dāvāto uzvaru!

Kā Jūs būtu rīkojušies manā situācijā?

Baiba Tomsone

Elena Vaita

PASTĀVĪGĀ PAĻĀVĪBA

Sākotnēji publicēts laikrakstā „The Gospel Herald” („Evaņģēlija Vēstnesis”)
Nr. 23; 1902. gada 11. jūnijs.

EVANĢĒLIJS

Evaņģēlijs – kāda atziņas dārgumu krātuve! Tas nav izžūstošs dīķis, tā nav caura aka, kas zaudē savu bagātību, atstājot dubļus un trūdošu veģetāciju; nedz arī avots, kas reiz izviridis dzīvu, spirdzinošu straumi, bet tad mitējies izdot savus veldzējošos ūdeņus. Tava dzīve var būt dzīvs strauts, kas traucas no akmens uz akmens, dzidrs un dzīvībā dzirkstošs, veldzējot nogurušos, izslāpušos un nastu nomāktos.

Šie solījumi nav doti tikai dažiem, bet visiem, kuri nāks uz debesu mielastu, kuru Dievs ir sagatavojis, sūtot pasaulē savu Dēlu mirt mūsu labā, lai, ticot Viņam, mēs varētu kļūt vienoti ar Dievu. [...]

IZREDZĒTĪBA

Brīnišķīgas iespējas ir paredzētas ikvienam, kas tic Kristum. Nav šķēršļu, kas atturētu kādu dvēseli no glābšanas. Predestinācija jeb izredzētība, par kuru runā Dievs, ietver visus, kuri pieņems Kristu kā personīgu Glābēju, kuri atgriezīsies pie uzticības, pie pilnīgas paklausības visiem Dieva baušļiem. [...] Visi, kuri vēlas tikt Kristus glābti, ir Dieva izraudzīti. Tie ir paklausīgie, kuri ir izredzēti kopš pasaules radīšanas. „Cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam.”

DIEVA ZĪMOGS

Kas ir dzīvā Dieva zīmogs, kas uzlikts uz Viņa ļaužu pierēm? Tā ir zīme, ko var lasīt eņģeļi, ne cilvēku acis; jo šī atpestīšanas zīme ir jāredz iznīcinošajam eņģelim. Kunga pieņemta-

jos dēlos un meitās ir redzama Golgatas krusta zīme. Dieva baušļu pārkāpšanas grēks ir atņemts. Viņi ir tērptu kāzu drēbēs un ir paklausīgi un uzticīgi visām Dieva pavēlēm.

DRAUDZE

Viņa draudze Kungam ir visdārgākais objekts uz zemes. Pašas radīšanas mērķis ir, lai Dievs varētu tikt pagodināts Viņa ļaužu atpestīšanā.

GLĀBŠANAS PLĀNS

Kristus paveica darbu, kas bija nepieciešams Dieva nodoma piepildījumam. Tā bija norunāts Debesu apspriedēs. Tēvs ar Dēlu nolēma, ka cilvēku ģimenei jātop pārbaudītai, lai būtu redzams, vai tos savaldzinās sātana kārdināšanas, vai arī cilvēki par savu taisnību izvēlēsies Kristu, turot Dieva baušļus un dzīvojot. Dievs deva savam Dēlam visus, kuri būs patiesi un uzticīgi. Kristus apņēmās atbrīvot viņus no sātana varas, samaksājot par to ar savu paša dzīvību.

SVĒTĀ GARA DARBS

Kad Kristus pacēlās debesīs, Svētais Gars stājās Viņa vietā un kļuva par nevainojamu Viņa pārstāvi. Gara darbs ir sniegt žēlastības pārpilnību un darboties ar to Dieva ļaužu sirdīs, lai izredzētie tiktu sapulcināti vienā ģimenē. Mums nepieciešams vairāk mierīgas, pastāvīgas uzticēšanās Dievam, un tad spējas tiks izmantotas vislabākajām un visaugstākajām aktivitātēm. Netiks izdarīta neviena nepareiza darbība.

Publicēšanai sagatavoja Māris Debners

JAUNA GRĀMATA

PATIESAS LIECĪBAS PAR DIEVA BRĪNUMAINO DARBĪBU

"Biju palicis bez pārtikas, bet man vajadzēja vai nu virzīties uz priekšu, vai arī mirt no aukstuma un bada. Es tiešām necerēju to paveikt un jautāju sev, vai kādam pasaulē manis pietrūktu, kad izdzirdēju balsi, kas teica: „Griezies pa kreisi!”

Pavēros apkārt, bet manā redzeslokā neviena nebija. Turpināju virzīties uz ziemeļiem, kad atkal balss mani uzrunāja, gandrīz lūgdamās: „Griezies pa kreisi!”

Man nebija ne mazākā iemesla griezties pa kreisi un novērsties no pietekas gultnes. Ceļš pa kreisi veda uz kalnu grēdu un, pat ļaunāk, plosošam vējam tieši zobos. Kad atsāku virzīties uz ziemeļiem, mani

pārņēma savāda sajūta, it kā es bēgtu prom no Dieva. Kāds neredzams spēks turējās pretim manam saprātam un spriedumiem. Es nespēju to izturēt, tādēļ ieskatījos kompasā un pagriezos pret kalniem...”

Izdevniecības PATMOS grāmatu galds
Rīgā, Baznīcas ielā 12a un
grāmatnīca "Amnis" Lāčplēša ielā 37